

DE STER

November 1975
75e Jaargang · Nummer 11

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

November 1975
75e Jaargang · Nummer 11

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson
Mark E. Petersen
Delbert L. Stapley
LeGrand Richards
Hugh B. Brown
Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie
L. Tom Perry

Adviseurs

J. Thomas Fyans, John E. Carr,
Doyle L. Green, Daniel H. Ludlow,
Verl F. Scott, Dean L. Larsen

Redactie International Magazines

Larry Hiller, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice

Redactie DE STER

E. H. Chardon, coördinator Kerkelijk
Vertaalbureau
Postbus 13042, 2502 Utrecht

Correspondent Ring Den Haag (Holland)

C. J. Bos
Pieter Postlaan 65, 3008 Rotterdam

Correspondente Zendinggebied Amsterdam Nederland

I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52, Amersfoort

Layout

Harry Bohler
Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijs f 10,— per halfjaar, f 19,— per jaar.
Gironummer 240615, t.n.v. Zendinggs-
gebied Amsterdam Nederland
Waldecklaan 3, Hilversum
Voor leden van de Ring Den Haag (Holl.):
gironummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingen.

Price for subscribers in the United States
and Canada: \$ 6.00
(mailed by surface mail).

© 1975 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

9

11

25

21

28

INHOUD

Zeg dit volk zich te bekeren. Spencer W. Kimball	1
Verslag interregionale conferenties. Larry Hiller	3
Hongkong, de Parel van het Oosten.	9
Taiwan. Steile bergtoppen en groeiend geloof. Janice Clark	11
Vrienden in Japan.	13
Onze vrienden in de Filippijnen.	14
Vrienden in Hongkong.	15
Vrienden in Korea.	16
Mijn moeder kreeg een betere zoon. Adney Y. Komatsu	18
Voor de grap.	19
Japan. Het evangelielicht in het Land van de Rijzende Zon. Kan Watanabe, Kiyoshi Sakai, Shuichi Yaginuma, Mildred A. Hendy en Grace Vlam	21
Korea, de Phoenix van het Oosten.	25
De Filippijnen, eiland van Bayanihan	28
Bijbel: en nieuwe keuze.	31

DOOR PRESIDENT
SPENCER W. KIMBALL

Toespraak aprilconferentie 1975

Wij zien dat de geschiedenis van Sodom en Gomorra en Babylon zich herhaalt

Zeg dit volk zich te bekeren

Geliefde broeders en zusters, Wij naderen het einde van deze jaarconferentie. Wij hebben die bijgevoerd en daarvan naar ik hoop genoten.

Op deze conferentie hebt u veel moole getuigenissen en krachtige toespraken gehoord. Wij hopen dat onze toehoorders — mogelijk zijn het er miljoenen — met een rein hart en een ontvankelijke geest geluisterd hebben en dat sommigen zich bij ons willen aansluiten, nu ons aantal miljoenen bedraagt.

Wij weten dat het evangelie waar is. Wij getuigen dit aan de gehele wereld. Wij hopen dat zij vooroordelen of misvattingen die zij mogelijk hebben, opzij zullen zetten en dat zij zich bij de kudde van Jezus Christus zullen scharen, waar het evangelie rein en onbevlekt is.

In de loop van deze conferentie hebben de broeders vele onderwerpen behandeld en vooral de beginselen van het evangelie van Jezus Christus.

Toen wij een aantal dagen geleden een persconferentie hielden vroegen de journalisten mij: „Welk probleem in de hedendaagse samenleving vult u met de meeste zorg?” Wij

hadden al vraagstukken besproken rond de groei van de kerk, want wij groeien zo snel dat het wat moeilijkheden geeft om dat voor te blijven met het aanstellen van de benodigde leiders, maar wij bevinden ons gelukkig op de goede weg.

Toen ik snel over deze vraag nadacht en er een antwoord op probeerde te vinden dacht ik aan de tijd toen Assyrië en Babylonië de wereldmachten vormden. Ik herinner mij uit het Oude Testament Belsazar, over wie president Romney gisteravond in de priesterschapsvergadering heeft gesproken. Hij was de zoon en troonopvolger van Nebukadnezar. Hij was koning van Babylon en de laatste regerende vorst voor dit rijk door Kores de Grote werd overvoerd. Wij dachten er weer aan dat Nebukadnezar de tempel van Salomo leegroofde en bezoedelde en uit die tempel veel kostbare heilige voorwerpen meenam. En het was deze Belsazar die met duizend van zijn geweldigen een groot feest aanrichtte. Hij dronk wijn, voor en met deze duizend. Duizend personen op een banket van voedsel en drank voorzien is een reusachtige taak.

Nog niet tevreden met de diefstal van

de gouden en zilveren vaten die aan de dienst des Heren gewijd waren maar door zijn vader ingerekend, nam Belsazar de vaten en in plaats van voor Gods doeleinden werden ze nu voor een drinkgelag aangewend. Hij vulde ze met bedwelvende drank en nodigde in zijn paleis niet alleen de duizend geweldigen uit, maar ook zijn vrouwen en bijvrouwen. Zijn gasten aten en dronken en waren in de gelegenheid om met de vaten des Heren te toosten op de gouden en de zilveren, de ijzeren, de houten en de stenen goden. (Zie Daniël 5:1-4.)

Toen ik over de wereld van vandaag nadacht en over hetgeen daarin geoorloofd wordt vroeg ik mij af of de geschiedenis zich herhaalt. Als ik de kranten opsla geloof ik dat ik frappante, schrikwekkende overeenkomsten zie tussen beide tijdsgewrichten. Ik lees dat er op vele plaatsen grote feesten zijn van leidinggevende en prominente persoonlijkheden. Ik lees over lokale leiders en hun vrouwen en vriendinnen. Ik lees van drinkgelagen, dronkenschap, uitspattingen en zedeloosheid, over hun schande, en dan zeg ik tot mijzelf: „De geschiedenis herhaalt zich.”

Ik vind het naar om zoveel over de zedelijke toestanden in de wereld te moeten zeggen. Maar ik lees dat de Here in de Leer en Verbonden zegt: „Verkondigt dan voort te brengen volgens Mijn geboden, en gij zult worden gezegend.” (LV 6:9.)

Vervolgens zegt Hij: „En hoe groot is Zijn vreugde over de ziel, die zich bekeert!”

„Daarom zijt gij geroepen om bekering tot dit volk te prediken.” (LV 18:13-14.)

Toen de eerste heiligen naar Missouri optrokken, sprak de Here als volgt tot hun leiders:

„Laten zij onderweg prediken, en op alle plaatsen getuigenis geven der waarheid, en de rijken en de armen, de verhevenen en de nederigen tot bekering roepen.

„En laten zij gemeenten stichten, voor zoverre de bewoners der aarde zich willen bekeren.” (LV 58:47-48.)

En ik vrees dat het ook heden de dag der bekering is — een dag voor de mens om de balans van zijn leven op

te maken en het anders te gaan doen als het nodig is.

Het gebod kwam in die tijd op dezelfde wijze tot de leiders als in de dagen van weleer toen het tot Petrus kwam: „Daarom geef ik u een gebod, dat gij onder dit volk moet gaan, en tot hen zegt, zoals Mijn apostel van ouds, wiens naam Petrus was.” (LV 49:11.) Mijn conclusie is, dat Petrus een apostel is, die er doorlopend bij de mens op aandrang zijn leven te beteren en zich van zijn zonden te bekeren.

„Geliefden, ik vermaan u als inwoners en vreemdelingen, dat gij u onthoudt van de vleselijke begeerlijkheden, welke krijg voeren tegen de ziel;

„En houdt uw wandel eerlijk onder de heidenen; opdat in hetgeen zij kwalijk van u spreken, als van kwaaddoeners, zij uit de goede werken, die zij in u zien, God verheerlijken mogen in den dag der bezoeking.” (I Petrus 2:11-12.)

Ik lees over de algemeen verbreide gewoonte intieme verhoudingen te hebben tussen mannen en vrouwen die niet zijn getrouwd en die luiidkeels en voortdurend verkondigen dat het huwelijk niet meer nodig is. En zo te zien geschiedt dit samenwonen zonder schaamte. Heeft God Zijn inzettingen veranderd? Of hebben de nietige, onverantwoordelijke, verwaande mensen het aangedurfd de wetten van God te wijzigen? Bestond de zonde alleen maar in het grijs verleden? Heeft Satan alleen maar in de harten van de mensen geregeerd in lang vervlogen tijden?

Abraham heeft geweten dat de steden in de Vlake — Sodom en Gomorra en andere plaatsen — verdorven steden waren met zondige, goddeloze mensen, die met Kain zeiden: „Wie is de Heere, dat ik Hem zoude kennen?” (Mozes 5:16.) Hij was er zich van bewust dat de verwoesting van deze steden voor de deur stond; maar in zijn medeleven met zijn medemens smeekte hij de Here en pleitte bij Hem: „Misschien zijn er vijftig rechtvaardigen in de stad; zult Gij hen ook ombrengen, en de plaats niet sparen, om de vijftig te rechtvaardigen, die binnen haar zijn?” (Zie Gen. 18:24.) Toen dit verzoek werd ingewilligd,

kwam Abraham opnieuw en bad dat de steden zouden worden gespaard als er 45 zouden worden gevonden, of 40 of 30 of 20 of maar 10, maar klaarblijkelijk werden er zelfs geen tien aangetroffen in deze verdorven steden, die rechtschappen waren. (Zie Genesis 18:24-32.)

Het kwaad woekerde voort. De zonde had vaste voet gekregen. Zij hadden gelachen, de spot gedreven met de verwoesting. De overtredingen waarom Sodom kennelijk bekend stond bleven voortgang vinden. De mensen wilden nog een voordeeltje plukken uit de komst van de twee engelen die ze in de stad hadden zien komen. De zondige mannen drongen op om de deur open te breken. (Zie Genesis 19:4-11.) Abraham had alles gedaan wat hij kon om de stad te redden, maar deze was zo verdorven en wellustig dat het onmogelijk werd.

„Toen deed de Heere zwavel en vuur over Sodom en Gomorra regenen, van den Heere, uit den hemel;

„En Hij keerde deze steden om, en die ganze vlakte, en alle inwoners dezer steden, ook het gewas des lands.” (Genesis 19:24-25.)

Wij zien dat de geschiedenis zich herhaalt. Als wij de pornografie zien, de overspelige praktijken, de toenemende homosexualiteit, de losbandigheid en de toenemende toenemende tolerantie van een zichtbaar toenemend aantal mensen, kunnen wij zeggen dat Satan is teruggekeerd en dat de geschiedenis zich herhaalt. Als wij de verdorvenheid van velen in onze samenleving zien en hun streven om de mensen vulgare dingen, schunnige relaties, onnatuurlijke handelingen op te dringen, dan vragen wij ons af of Satan met zijn zondige hand resultaat heeft geboekt en hij zijn macht uitbreidt over de bevolking van deze aarde. Hebben wij niet genoeg goede mensen meer om het kwaad uit te roeien dat onze wereld bedreigt? Waarom gaan wij door met het doen van concessies aan het kwade en waarom gaan wij door om de zonde te tolereren?

Onlangs kwam mij een uitspraak onder ogen van een vroeger presidium van de kerk, ongeveer zes presidenten terug, en ik zou graag een deel

uit deze verklaring aan u voorlezen, want deze brengt ons in herinnering dat God dezelfde is, gisteren, heden en in der eeuwigheid. De geboden, die Hij duizenden jaren geleden aan vroegere profeten heeft gegeven, en aan de profeten ten tijde van de Zaligmaker, en aan de profeten van deze tijd, zeggen ons duidelijk en pertinent dat God dezelfde is, gisteren, heden en in der eeuwigheid.

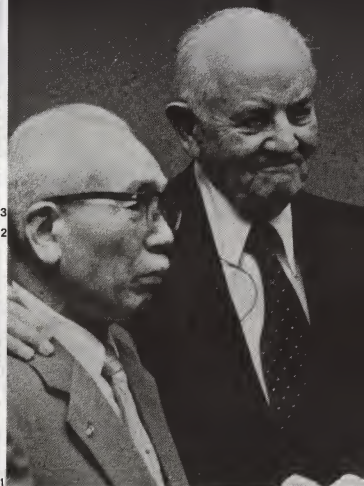
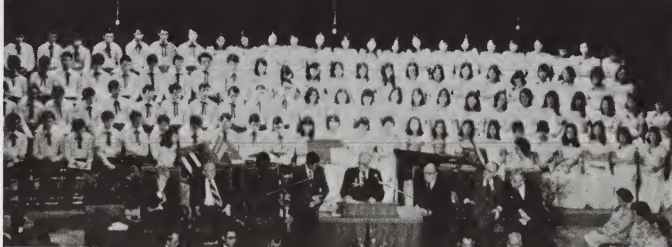
Wij gaan niet mee met de mensen die zeggen dat wij in een andere tijd leven; dat deze tijd zo verschillend is; dat de mens van tegenwoordig meer verlicht is dan die uit vroeger tijden. De Here zal zich altijd aan de uitspraken houden die Hij de eeuwen door gedaan heeft, en het is Zijn wil dat de mannen zichzelf respecteren, dat zij hun vrouwen respecteren, dat de vrouwen hun echtgenoten respecteren, en dat zij hun gezin respecteren, dat zij rechtschapen leven, hetgeen Hij door de eeuwen heen duizenden keren heeft uitgesproken.

En terwijl ik zo tot de pers sprak, schoot deze geachte door mij heen: Wat kunnen wij doen? Wat kunnen wij doen dat nu nog nagelaten wordt? Wat ligt er in ons vermogen? Welke veranderingen kunnen wij nog aanbrengen die een garantie inhouden voor rechtschapenheid? Als wij verder niets doen kan de verwoesting komen net als over de Babyloniërs of over Sodom en Gomorra.

Wij hebben over deze dingen een uitgesproken mening, en dat is de reden dat wij voortgaan om deze te verkondigen; dat wij onze jeugd waarschuwen; dat wij onze getrouwde mensen waarschuwen hun huwelijk een mooie, een heilige verbintenis te doen zijn.

Broeders en zusters, nu wij aan het einde van deze conferentie zijn hopen wij dat u naar uw woningen zult terugkeren met een grotere geestelijke instelling; dat u de getuigenissen die u hebt ontvangen en het goede dat in uw harten is opgekomen, bij het luisteren naar de broeders die hier gesproken hebben en hun getuigenis aflegden, zult meenemen naar uw gezinnen, uw vrienden, uw wijken en ringen.

Ik wil eindigen met mijn getuigenis. Ik weet dat God leeft. Ik weet dat Jezus

Verslag interregionale conferenties

DOOR LARRY HILLER

In de maand augustus werden er interregionale conferenties gehouden voor kerkleden in Japan, de Filipijnen, Hongkong, Taiwan en Korea. De interregionale conferentie in Japan duurde van 8 tot 10 augustus. De conferentie op de Filipijnen vond plaats op 11 en 12 augustus. Op 13 en 14 augustus werd er tegelijkertijd een conferentie gehouden in Hongkong en in Taipei, op Taiwan.

De Koreaanse conferentie vond plaats in Seoul en duurde van 15 tot 17 augustus.

In al deze plaatsen en landen stroomden duizenden heiligen samen om president Kimball en de algemene autoriteiten die met hem mee waren gekomen te horen. Er waren heiligen die 's nachts dertien uur met een boemeltrein hadden gereisd en bijna de hele weg hadden moeten staan. Anderen hadden twee dagen met de

boot gereisd. Weer anderen waren zes dagen onderweg geweest en hadden per boot en met de bus 1.500 kilometer afgelegd.

Er bevonden zich blinden en doven tussen de mensenmenigten. Sommigen liepen op krukken of zaten in een rolstoel. Er was zelfs iemand bij die totaal verlamd was en door zijn vrienden moest worden gedragen.

Men zag rijke handelaren naast arme boeren. Er waren mensen bij die al zestig jaar lid waren van de kerk, maar men trof ook mensen aan die pas een paar dagen tevoren gedoopt waren.

Ze spraken allerlei talen: Japans, Engels, Cantonees, Koreaans.

Ze waren op weg gegaan naar Tokyo, Manila, Hongkong, Taipei of Seoul. Maar ondanks al de grote verschillen hadden zij een ding gemeen: ze kwamen om geestelijk gevoed te worden. Zij kwamen samen om te lui-

steren naar de gezalfde dienaren van de Here, vooral naar zijn profeet, president Spencer W. Kimball. President Kimball en de algemene autoriteiten legden in bijna twee weken meer dan 24.000 kilometer af en hielden in totaal 91 toespraken op de verschillende conferenties.

President Kimball zelf hield 14 toespraken. Daarnaast was hij nog bij een aantal persconferenties aanwezig en sprak hij op speciaal voor deze gelegenheid belegde vergaderingen.

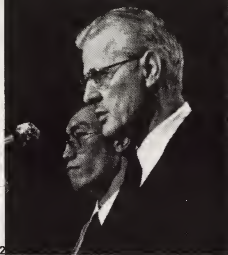
President Kimballs gevolg bestond uit president Romney van het Eerste Presidium; president Ezra Taft Benson en de broeders Gordon B.

1. President Kimball met broeder Nara, die sinds 1915 lid is van de kerk in Japan.

2. Een van de vele koren op de conferentie — dat van Taiwan.

3. President Romney spreekt in Hongkong.

4. De algemene autoriteiten worden bijgestaan door bekwame toeken.

Hinckley en Marvin J. Ashton van de Raad der Twaalven; de broeders Sterling W. Sill, James A. Cullimore, O. Leslie Stone, J. Thomas Fyans, en Adney Y. Komatsu, assistenten van de Raad van Twaalven; broeder Paul H. Dunn van de Eerste Raad der Zeventigen, en tenslotte bisschop Burke Peterson van de Presiderende Bisschop. David M. Kennedy, de speciale afgevaardigde van het Eerste Presidium, en Barbara B. Smith, algemeen presidente van de zustershulpvereniging, waren eveneens op de conferenties aanwezig.

De conferenties in Japan en Korea waken wat de opzet betreft niet veel af van eerder gehouden interregionale conferenties. Vrijdags werd er een culturele avond gehouden, waarop leden uit de ringen en zendinggebieden volksliederen uit de streek ten gehore brachten en volksdansen opvoerden.

Zaterdag werden er twee bijeenkomsten gehouden, evenals op zondag. Daarnaast was er zaterdagavond een bijeenkomst voor ouders en alleenstaande leden boven de vijftig en een bijeenkomst voor jongeren onder de twintig.

1. Grote menigten bezochten de conferentie in Japan.
2. Geestdriftige dringten en hun koren.
3. Ouderling Komatsu richt zich tot de heiligen van Manila.
4. Ouderling Sill in Japan.
5. Een jongemannenkoor te Hongkong.

Zondags werd er vroeg in de morgen een bijeenkomst voor de priesterschapsleiders gehouden.

Deze reeks conferenties week echter in een opzicht af van de eerder gehouden conferenties: in de week tussen de conferentie in Japan en die in Korea werden er een aantal kleinere conferenties gehouden. Op maandagavond werd op de Filipijnen aangevangen met een cultureel evenement, gevolgd door een bijeenkomst van een uur. Dinsdags werd zowel 's middags als 's avonds een bijeenkomst gehouden. De conferenties in Hongkong en op Taiwan vonden op dezelfde dagen plaats, waarbij de ene helft van de algemene autoriteiten de zittingen in Hongkong bijwoonden en de andere helft zich in Taipei bevond.

In beide steden werden dinsdag- en woensdagavond bijeenkomsten gehouden. President Kimball presideerde de eerste bijeenkomst in Hongkong en vloog de volgende morgen door naar Taipei, om de donderdagavond-bijeenkomst te presideren. President Romney presideerde de eerste bijeenkomst in Taipei en vloog de volgende morgen door naar Hongkong om daar de donderdagavond-bijeenkomst te leiden.

De belangrijkste gebeurtenis uit deze reeks conferenties was onge-

twijfeld de mededeling dat er in Tokyo een tempel gebouwd zou worden. President Kimball deelde dat zelf mee in zijn openingstoespraak op de eerste algemene bijeenkomst die op zaterdagmorgen in Tokyo werd gehouden. Het was zo'n belangrijke mededeling, het was zo sensationeel, dat de leden de woorden even tot zich door moesten laten dringen.

Maar toen de inhoud van de mededeling tot hen doordrongen was, golfde er eenloed van emotie door de mensenmenigte heen.

Sommige mensen lachten, anderen huilden. Velen lachten en huilden tegelijk. En tenslotte werd er kort geapplaudiseerd, kennelijk omdat men geen andere passende manier kon vinden om te laten zien hoe dankbaar en verheugd men was. Onder de mensenmenigte die deze mededeling aanhoorde, bevonden zich ook broeder Fujiya Nara, die al vanaf 1915 lid was van de kerk en zuster Tamano Kumagai, die al vanaf 1908 lid was. Toen broeder Nara de boodschap hoorde verscheen er een glimlach op zijn gezicht en hij hief automatisch zijn hand alsof er om steunverlening gevraagd was. Later vertelde broeder Nara dat hij diep geroerd was door de mededeling dat er een tempel gebouwd zou worden. „Ik voelde het als een groot voorrecht bij deze plechtig-

heid aanwezig te mogen zijn," zei hij. Toen vertelde hij zich te herinneren hoe broeder Matthew Cowley het zendingshuis inwijdde, dat nu nog op de plaats staat waar de tempel zal verrijzen.

Bij die gelegenheid had broeder Cowley voorspeld dat er eens in Japan een tempel zou worden gebouwd.

Toen men zuster Kamagai vroeg wat er door haar heen was gegaan, toen zij hoorde dat er een tempel gebouwd zou worden, zei zij dat het voor haar als een grote verrassing was gekomen.

Ze kon niet precies vertellen wat ze op dat moment gedacht had. Ze hoopte in ieder geval dat de tempel zo snel mogelijk gebouwd en ingewijd zou worden.

Het merendeel van de Japanse heiligen die op de conferentie aanwezig waren, was nog niet zo lang lid van de kerk als broeder Nara en zuster Kamagai.

Maar ook zij hadden verlangend uitgezien naar het moment waarop er een tempel in hun land gebouwd zou worden.

Eén vliegreis naar Hawaï, waar de dichtsbijzijnde tempel staat, is kostbaar en vele Japanners zijn nog niet zo lang lid van de kerk dat ze het geld voor een dergelijke reis al bij elkaar gespaard hebben.

Door te sparen en de nodige offers te brengen kunnen zij daadwerkelijk meehelpen aan de bouw van een tempel waarvan ze vele malen gebruik kunnen maken. Nu kunnen zij als gezin verzegeld worden. Geen wonder dat velen van hen tranen in hun ogen hadden. Natuurlijk staat de tempel, hoewel hij in Japan wordt gebouwd ter beschikking van alle heiligen in Azië. Het nieuws van de tempelbouw werd dan ook door de leden die de andere conferenties bijwoonden met enthousiasme ontvangen.

Men was ook erg enthousiast, toen de profeet zijn gehoor verzekerde dat er in de toekomst nog meer tempels in Azië en andere werelddelen zouden worden gebouwd.

De kerkleden die de interregionale conferentie in hun land bijwoonden werden niet alleen gesterkt door het nieuws van de tempelbouw, maar ook door de inspirerende toespraken van de algemene autoriteiten.

Voor een aantal mensen was het bijwonen van deze conferentie makkelijk te realiseren geweest. Anderen moesten er grote afstanden voor afleggen. Sommigen hadden kleine kinderen thuis. Een aantal van hen moest overwerken of een bijbaantje nemen om reis en verblijf te kunnen betalen.

Jongelui vastten en baden in de hoop

dat hun ouders die geen lid waren van de kerk, hen zouden laten gaan. Maar toch wilde niemand toegeven dat hij een offer had moeten brengen. Zoals iemand zei: „Het is geen offer geweest, omdat we ons op de conferentie hebben voorbereid, vanaf het moment dat zij afgekondigd werd.”

Eén van de redenen waarom de geest zo sterk door iedereen op deze conferentie werd gevoeld, is dat vele leden zichzelf geestelijk hadden voorbereid. Iemand zei: „Mijn vrouw en ik brachten vele uren door met bidden en vasten. Bovendien lazen we de Schriften, dit alles om ons voor te bereiden op de conferentie.”

Een aantal priesterschapsdragers constateerde dat in de maanden die vooraf gingen aan de conferentie het aantal kerkbezoekers steeg, er intensiever huisonderwijs werd gedaan, de betaling van tienden vlotter verliep en er meer schenkingen werden gedaan. Mensen die nooit van ganser harte het evangelie hadden uitgedragen begonnen nu met vrienden en bekenden over de kerk en de conferentie te praten.

1. Ouderling Paul H. Dunn vertelde de heiligen in Japan dat het leven de reis waard is.
2. Door middel van simultaan-vertolkingen konden de heiligen de boodschappen in hun eigen taal horen.
3. Bisschop Peterson vertelde de heiligen in Hongkong dat zij leden zijn van een hemels gezin.
4. Menigten heiligen begroetten de broeders op de luchthavens.

De geestelijke voorbereiding op de conferentie was groot, maar daarnaast moesten er ook een aantal materiële voorzieningen worden getroffen om de conferentie een succes te laten worden; men moest allereerst een geschikte ruimte zien te vinden en deze verder inrichten; voorts moest men tolken zien te vinden en deze opleiden; men moest zorgen voor een goede geluidsinstallatie; men moest het optreden van groepen en koren coördineren en met deze groepen repeteren; men moest accommodatie voor de bezoekers van de conferentie zien te vinden en publiciteit geven aan de conferentie. Zo zijn er natuurlijk nog veel meer activiteiten te bedenken. De lokale heiligen deden hun uiterste best om de conferentie tot in details voor te bereiden.

Volgens een ringpresident waren er zoveel vrijwilligers die wilden helpen met de technische voorbereidingen, of wilden optreden op de culturele avond dat het soms moeilijk was voor iedereen iets te vinden.

Niet alleen wilden de leden helpen met de voorbereiding, ze waren ook bereid hun medeheiligen te helpen. De heiligen die in een stad waar conferentie gehouden werd woonden,

hoefden geen reisgeld uit geven en geen logies te betalen en dus namen zij vaak kerkleden die van buiten de stad kwamen in huis op en probeerden zoveel mogelijk een gids voor hen te zijn.

Sommigen van hen schonken het geld weg dat ze anders zouden hebben uitgegeven aan de reis, zodat zendingen die in andere plaatsen waren gestationeerd de conferentie konden bijwonen.

Ieder kerklid antwoordde desgevraagd dat de conferentie al die voorbereiding wel waard was geweest.

In alle landen werd de conferentie beschreven als een feest voor de geest. Bovendien waren de leden unaniem van mening dat deze conferentie hun saamhorigheidsgevoel versterkt had, wat voor een groot deel te danken was aan het feit dat men met zoveel medeheiligen samen was en dezelfde warme geest ervoer. Het zingen in een koor en het deelnemen aan culturele opvoeringen leidden natuurlijk ook tot versterking van het saamhorigheidsgevoel. In alle landen zongen de koren prachtig en erg enthousiast. Men kon zich nauwelijks voorstellen dat het koor bestond uit leden van verschillende wijken of gemeenten: het klonk alsof ze al jaren samen zongen. Een meisje dat in een van de koren had gezongen zei achteraf: „Ik heb

vaak uit het gezangenboek gezongen, maar zo heb ik nog nooit gezongen. Ik stond versteld van mijn eigen stem en de stemmen om mij heen. Het was een feest.”

De culturele avonden - met hun zang, dans en toneelopvoeringen - waren ook buitengewoon geslaagd. Men kon zien dat er met veel zorg en toewijding aan was gewerkt. De groepen begonnen maanden voordat de conferentie plaatsvond te repeteren. In één land kwam men, na wekenlange repetities, samen in de stad waar de conferentie gehouden zou worden en oefende daar nog minstens negen uur per dag. De repetities vonden buiten plaats, en als het begon te regenen, dansten de dansers gewoon door.

Tijdens de repetities, de gezamenlijke maaltijden en in de pauze werden er vriendschappen gesloten. Vriendschappen die zich niet stoorden aan de grenzen van gemeente, wijk, ring, district of zendingengebied. Men zag romances ontstaan, zelfs een paar serieuze verkeringen. Een aantal deelnemers aan de culturele avonden besloten ook ná de conferentie met elkaar te blijven dansen, zingen of toneelspeelen.

Het belangrijkste aspect van een interregionale conferentie is natuurlijk het effect dat een dergelijke conferentie heeft op de heiligen die de conferentie bijwonen.

1. Het Koreaanse koor.
2. Het koor van Taiwan.

Hoeveel mensen zouden een ander leven zijn gaan leiden naar aanleiding van deze conferentie? Het is moeilijk te zeggen. Zij die de conferentie bijwoonden werden gesterkt in het besluit dat zij genomen hadden, rechtvaardig te leven en hun zendingsopdracht uit te voeren. Ze willen vrienden en bekenden die geen lid van de kerk zijn beïnvloeden en de kerk zal nog sneller groeien.

Er waren trouwens veel belangstellenden op de conferentie aanwezig. Een gemeentepresident op de Filipijnen kwam met 250 leden naar de conferentie, van wie er 120 belangstellenden waren. De jeugd werd heel duidelijk beïnvloed door de conferentie. Na afloop van een conferentie zei een jongeman: „Ik heb veel geleerd. Allereerst moet ik mijzelf in het leven een doel voor ogen stellen. Ik moet de Schriften bestuderen en bidden. Ik heb bovendien besloten dat ik zendeling wil worden.”

Iemand zei: „Ik ben bij veel gemeente- en districtsconferenties aanwezig geweest. Maar door deze groots opgezette conferentie, waar zoveel mensen met hetzelfde getuigenis samenkomen kan ik de kerk in een breder perspectief zien.”

„We moeten erg dankbaar zijn dat de profeet hierheen is gekomen. Ik heb naar hem en naar de andere algeme-

ne autoriteiten — geluisterd — ik heb hun raad gehoord. Hun woorden hebben mij gesterkt in mijn geloof en mij de kracht gegeven op de ingeslagen weg voort te gaan,” zei een meisje.

„Ik keek naar de profeet en ik werd in mijn getuigenis versterkt. Ik hoorde zijn stem en de Schriften kwamen voor me tot leven,” zei een ander.

Een jongen zei: „Ik ben versterkt in mijn verlangen op zending te gaan.” Wat president Kimball zei over de kuisheid heeft grote indruk op mij gemaakt. Ik weet dat ik mij rein moet proberen te houden en alle geboden moet nakomen.”

De volgende woorden van een vader geven waarschijnlijk het beste de gevoelens die men na afloop van de conferentie had weer: „De schitterende toespraken van de algemene autoriteiten hebben geweldige gedachten in ons wakker geroepen. Zowel leden als belangstellenden hebben de geest gevoeld. Nu moeten wij ten uitvoer brengen wat zij van ons gevraagd hebben.

De toekomst van de kerk in Az'le ziet er ongetwijfeld beter uit nu er zich zoveel heiligen uren geestelijk op de conferentie hebben voorbereid en naar de conferentie gingen in de hoop geestelijk gesterkt te zullen worden. Zij werden beloofd en werden versterkt in

hun getuigenis. Natuurlijk zullen zij hun medemensen deelgenoot maken van hun getuigenis. Dan zal de kerk nog sneller groeien, zullen er meer leden zijn, en zullen het godsdienstig leven en het geloof opbloeien.

„Het evangelie kent geen nationaliteit. Alle mensen op de wereld zijn zonen en dochteren Gods. Zij zijn onze broeders en zusters. Wij moeten ervoor zorgen dat wij de uiterst fundamentele opdracht die de Here ons gegeven heeft volbrengen. Hij sprak niet alleen tegen de elf apostelen, hij sprak tegen u en mij. Wat hij zei was geen terloopse opmerking, het was een duidelijk bevel: „Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping.” (Marcus 16:15.) Dat wil zeggen aan iedere man en vrouw op aarde.

Mogen uw kinderen opgroeien tot goede mensen, die het evangelie trouw blijven. Moge vrede rusten in uw ziel. Mogen uw getuigenissen van het goddelijke karakter van het werk

1. De dirigent van het koor van Taiwan.
2. The Tender Apples, een populairre zanggroep in Korea, begroette de broeders bij hun aankomst.
3. Ouderling Cullimore in Manila.
4. President Benson spreekt de heiligen toe in Japan.
5. Vele kleurrijke groepen traden op tijdens de culturele uitvoeringen. Deze groep voert de traditionele Koreaanse waalterdans op.

dat u doet u ertoe brengen uw werk goed te doen. God zegene u.

President Spencer W. Kimball
op de conferentie in Japan

Het gezin is de steunpilaar — de hoeksteen van een beschaving. Uw natie en alle andere naties kunnen niet zonder het gezin. De kerk, de school, ja de natie kan de plaats van een gezin, waar de gezinsband is verzwakt, niet innemen.

„Geen enkel succes weegt op tegen falen in het gezin,” zei president David O. McKay. Het is de plicht van ouders elkaar en hun kinderen tot steun te zijn; dan pas komen de verplichtingen die zij hebben jegens hun bureu, de gemeenschap, de natie en de wereld; in die volgorde.

President Ezra Taft Benson
op de conferentie in Taipeh

Ik weet dat velen van u vader en moeder, broers en zusters hebben verlaten, dat u de band met vrienden en collega's heeft moeten verbreken, dat u werk en de mogelijkheid verder te studeren heeft moeten opgeven.

U hebt het hoongelach van uw vrienden meegemaakt. U hebt uw offer gewillig op het altaar van de Here neergelegd.

U verdient de titel heilige der laatste

dagen. U komt het lidmaatschap van Gods enige ware kerk toe. U bent de nabijheid van de Heilige Geest waardig en als u trouw blijft zult u eens in de nabijheid van de Here zelf vertoeven. God zegene u, mijn geliefde broeders en zusters, om uw geloof en trouw.

Ouderling Gordon B. Hinckley
op de conferentie te Hongkong

Degenen onder u die het plan hebben op zending te gaan en daartoe voorbereidingen treffen en degenen onder u die nog geen beslissing hebben genomen zeg ik dat ik als algemene autoriteit altijd de fijnste ervaringen heb met heiligen die zendingen doen. Bij de Presiderende Bisschop maken wij veel dingen mee waarvan ons hart opbloeit, maar niets geeft mij meer vreugde dan mij onder de jongeren te begeven die tijd besteden aan het onderwijzen van het evangelie van Christus.

Ik heb zegeningen over zendingen zien komen die anderen op aarde niet kennen.

Zendingen nemen in de ogen van de Here een bijzondere plaats in en daarom doet hij dingen voor hen die Hij voor zijn andere kinderen niet doet.

Zendingen die rechtvaardig zijn

hebben macht en gezag en ongeken-
de zegeningen. Het verrukkelijkste onderdeel van het werk des Heren is het zendingswerk.

Bisschop H. Burke Peterson
op de conferentie te Korea

1. Zuster Barbara Smith, algemeen presidente van de Zustershulpvereniging, richt zich tot de ouders.
2. Ouderling Burton in Manila.
3. Het koor van Hongkong.
4. Ouderling Ashton spreekt in Manila.
5. President Kimball's liefde voor de heiligen was steeds merkbaar.

Hongkong

de Parel van het Oosten

Als een reusachtige vurige draak, overheerst China het Verre Oosten en overschaduwet de kleine landen, die er omheen liggen. Enkele van deze landen, die onder de rook van de volksrepubliek China aan de Zuidchinese Zee liggen, maken deel uit van de Britse Kroonkolonie Hongkong. Hongkong wordt door sommigen beschouwd als de „parel van het oosten“. Deze kolonie bestaat uit het eiland Hongkong, een gebied op het vasteland en meer dan 230 omringende eilanden. Het gehele gebied heeft een oppervlakte

van slechts 640 vierkante kilometer. Hoewel maar klein van oppervlakte, is dit gebied toch een belangrijk deel van des Heren wijngaard. Drie maal zijn er in Hongkong zendingsposten gestationeerd geweest. Voor het eerst in 1853, toen Hosea Stout, James Lewis en Chapman Duncan werden geroepen om de Verenigde Staten te verlaten en naar China te reizen. Zij waren vol goede moed en dankbaar dat zij het evangelie aan anderen mochten verkondigen. Enige weken later werden deze verwachtingen echter teniet gedaan toen zij uiteindelijk in Hongkong waren aangekomen. Lewis schreef dat zij „geen hartelijk welkom ontvingen“; inplaats daarvan, zo vermeldde hij, „hadden zendelingen van andere kerken vijandschap jegens hen gekweekt“.

Bij de eerste straatbijeenvolgen, die op het eiland werden gehouden was de opkomst goed, maar de tegenwerking van de andere christelijke kerken nam bij iedereen al spoedig de animo om ze te bezoeken weg. Broeder Stout, nog steeds getrouw aan zijn roeping, schreef na drie achtereenvolgende straatbijeenvolgen, die door niemand werden bijgewoond: „Wij voelen dat wij alles hebben gedaan wat God of enig mens van ons op deze plaats kan eisen. Wij hebben besloten 9

hier niet verder met ons werk voort te gaan."

De drie ontmoedigde zendingen verlieten Hongkong ongeveer vier maanden nadat zij er waren aangekomen. Zij hadden niemand gedoopt. Niemand had belangstelling getoond voor het evangelie. James Lewis had bij zijn thuiskomst grote schulden. Hij noemde zijn zending „de grote beproeving van mijn leven". Toen Hosea Stout terugkeerde vernam hij dat zijn vrouw was overleden; vreemdelingen hadden intrek genomen in zijn nieuwe huis en zijn verwanten hadden de streek verlaten. In weerwil van hun schijnbaar doelloze offering schreef Hosea Stout: „Wij hebben het tevreden gevoel dat onze zending uiteindelijk goede resultaten zal afwerpen. Wij hebben kennis van dat land en volk opgedaan die wij anders nooit zouden hebben verkregen."

In de tijdplanning van de Here was het volk van Hongkong nog niet gereed om het evangelie te ontvangen. Daarom gingen er zeventienentwintig jaar voorbij voordat er weer een poging tot zendingswerk werd ondernomen; ditmaal door broeder David O. McKay van de Raad der Twaalven en zijn metgezel Hugh J. Cannon, toen zij een wereldreis maakten. Zij kwamen, na weken te hebben gereisd, via Japan, Korea en Mantsjoerie in Peking aan. Op de zondagmorgen van de 9de januari 1921 droeg broeder McKay een gebed op in een cyprustuin binnen de muren van de „verboden stad", de vroegere residentie van de keizers.

Maar het zou nog achtentwintig jaren duren alvorens het zendingswerk definitief een aanvang zou nemen. Als gevolg van een bezoek dat broeder Matthew Cowley aan Hongkong had gebracht werden er zendingen naar toe gezonden. De gebeurtenissen van 14 juli 1949 zijn vastgelegd in een toespraak die door broeder Cowley op een conferentie later in dat jaar werd gehouden. Hij zei: „Wij openden de zending officieel met een korte dienst, tijdens welke ieder van ons op zijn beurt een gebed uitsprak. Ik zal nooit het gebed van broeder Henry Aki vergeten, die, terwijl hij daar stond met zijn gezicht naar zijn vaderland met zijn 465.000.000 inwoners gekeerd,

zijn ziel voor God uitstortte opdat hij het werktuig zou mogen zijn om het aan hem verwante volk verlossing te brengen. Wat een groots feit, broeders en zusters, één man, die het priesterschap van God draagt, temidden van 465.000.000 van zijn rasgenoten! Ik was nog nooit zó onder de indruk geweest van de hoge waarde van het priesterschap van God als toen deze geliefde Chinese broeder, die de last voelde die op zijn schouders was gelegd, God smeekte om verlossing aan zijn volk te brengen." Onder presidium van broeder Hilton A. Robertson, eerder zendingspresident in Japan en Hawaii, werd een zendingspost gesticht.

De tweede poging om het evangelie te verkondigen werd met meer enthousiasme dan de eerste ontvangen en enkele bekeerlingen werden gedoopt. Het Koreaanse conflict en de revolutie in China waren reden de zending Hongkong in 1950 opnieuw te sluiten. Maar bij deze sluiting lieten de zendingen vele geïnteresseerde onderzoekers achter. De derde poging dateert uit 1955. President H. Grant Heaton schreef toen: „De enige limiet gesteld op het aantal personen dat wij hier tot de kerk kunnen brengen, is ons vermogen hen op de juiste wijze op te vangen". De nieuwe bekeerlingen bleken enthousiaste leden-zendingen. Er was een broeder, die nadat hij was gedoopt, zo enthousiast was over deze nieuw gevonden waarheid, dat hij vele van zijn vrienden en verwanten in studiegroepen verenigde en de zendingen dan uitnodigde hen te komen onderrichten. Toen de zendingen kwamen, waren zij aange-naam verrast vast te kunnen stellen, dat deze mensen niet op hen wachtten om door hen te worden overtuigd van de waarachtigheid van het evangelie. Integendeel, zij waren bijeengekomen om te vernemen aan welke eisen zij hadden te voldoen om lid te worden. Omdat de broeder, die het evangelie bij hen had ingeleid, over zulk een vurig getuigenis beschikte, hadden zij reeds het getuigenis van de Heilige Geest in hun hart.

Onder degenen die door de zendingen worden benaderd zijn veel vluchtelingen. President Heaton schreef

hierover: „De zendingen, die onder deze vluchtelingen werken ervaren dat de beloften over de verzameling van het zaad van Israël van alle uiteinden van de wereld deze mensen werkelijk aanspreken. Ieder dag ontmoeten de zendingen mensen uit alle delen van het Verre Oosten. Deze mensen zijn bij elkaar gebracht door hun gemeenschappelijke verlangen hun vrijheid te bewaren. Dit is althans de voornaamste reden, die door de meesten van hen wordt opgegeven. Echter voor de zendingen en voor hen, die hier tijdens hun ballingschap een getuigenis van het evangelie hebben ontvangen, hebben de omstandigheden onder welke zij hier zijn gekomen een nieuwe en bemoedigende betekenis. Zij worden verzameld naar een plaats waar hun het evangelie kan worden onderwezen en waar zij de zegeningen van het evangelie van verlossing kunnen ontvangen. Voor hen betekent hun vlucht inderdaad een Zion."

Veel van deze nieuwe „kinderen Israëls" treden tot de kerk toe omdat zij de waarachtigheid van het evangelie erkennen en dit met dankbare harten aanvaarden. Dus is het aantal bekeerlingen in Hongkong zó groot, dat het grootste probleem van de kerk is hen op doeltreffende wijze op te vangen. Iedere nieuwe bekeerling behoeft aanvullende instructies over de leringen en verordeningen van het evangelie en ieder van hen moet een functie in de gemeente worden gegeven opdat hij door zijn naasten te dienen een werkzaam aandeel kan hebben.

De leden van de kerk in Hongkong worden voor vele problemen gesteld, waaronder boycot, vervolging door familieleden, en verlies van leden door emigratie. Wanneer zij uitdagingen tegemoet treden en overwinnen, maken de leden in Hongkong voortgang met de opbouw van een steeds sterker wordende kerk. Op het ogenblik zijn er ongeveer vierduizend leden, verdeeld over dertien gemeenten. De leden beschikken over zeven grotere kerkgebouwen, twee normaal grote gebouwen, twee tot kerk verbouwde huizen en de bovenste verdieping van drie andere panden. Zij

(wordt vervolgd op blz 30)

Taiwan

Steile bergtoppen en groeiend geloof

Op een warme dag in het begin van juni 1956 vertrok een kleine boot met vier zendingen van de „Southern Far East Mission” uit de haven van Hongkong. Hun bestemming was een plaats, waarvan zij nog nooit iets goeds hadden gehoord, Taiwan. „Echter,” vertelt ons broeder Weldon J. Kitchen, „toen wij Taiwan nog maar nauwelijks in zicht kregen konden wij niet anders dan onder de indruk komen. De bergen schoten zó loodrecht uit het blauwe water op, dat het leek of zij met hun pieken de blauwe hemel daarboven wilden doorboren. Niettegenstaande de stelling van de bergen was er geen droge rots of aarde te bespeuren, doch alleen de donkergroene plantengroei die het eiland bedekt.”

Op deze eenvoudige wijze ving het zendingswerk aan op het eiland Taiwan, ook wel bekend als Formosa, hetgeen „prachtig eiland” betekent. De vier zendingen waren daar niet alleen. Er bevond zich een groep mormoonse Amerikaanse militairen, maar er waren geen Chinese of Taiwanese leden. De negen maanden, die aan de zendingsarbeid waren voorafgegaan, waren gebruikt om de officieel gesproken taal, het Mandarijns te leren. De opening van een nieuw land voor het evangelie schijnt altijd met beproevingen gepaard te gaan. De vier zendingen en de vier, die zich in oktober van dat jaar bij hen voegden, beschikten over weinig literatuur in de Chinese taal en het zou nog tien jaren duren voordat het Boek

van Mormon zou zijn vertaald. Onderzoekers werd aangeraden het Nieuwe Testament te lezen. Van regeringswege bestond er geen bezwaar tegen de kerk, maar vele andere religieuze groeperingen begonnen onmiddellijk pamfletten uit te delen waarin zij hun leden waarschuwden niet naar de mormoonse zendingen te luisteren. De zendingen rapporteerden echter, dat dit „de mensen nieuwsgierig maakte en meer goed dan kwaad deed.” Het was bijna onmogelijk een stukje grond te verkrijgen. Zelfs het vinden van een adres voor de zendingen om te wonen en bijeenkomsten te houden, was moeilijk. In het begin werden de bijeenkomsten in het appartement van de zendingen gehouden, waarbij gewoonlijk ± 35 personen aanwezig waren. In mei 1957 dwongen anti-Amerikaanse rellen de zendingen enige dagen in de kazerne van de Amerikaanse militairen door te brengen. De zendingen moesten ook voorzorgsmaatregelen tegen diverse ziekten nemen en de taal bleef een struikelblok. Maar tegen het einde van 1957 waren er in Taiwan bijna 50 personen gedoopt. In 1958 waren er 120 bijgekomen en tegen het einde van dat

jaar waren 31 zendingen in zes steden van het eiland werkzaam. In 1959 bracht broeder Mark E. Petersen een bezoek aan Taiwan, de eerste algemene autoriteit, die ooit op het eiland kwam. Hij wijdde speciaal dit land in voor de prediking van het evangelie. (President David O. McKay had jaren daarvoor China in het algemeen ingewijd.) Tegen het einde van 1959, na drieëneuhalf jaar zendingswerk, waren er acht gemeenten van de kerk en 45 zendingen; 14 van hen waren plaatselijke heiligen.

Gedurende de zestiger jagen zette de groei zich voort. De hoogtepunten waren de bouw van twee grote kerkgebouwen, een in Taipei en een in Kaosioeng en de voltooiing van de vertaling van het Boek van Mormon. De nadruk werd gelegd op uitbreiding van de leiding. In 1965 werden 11 van de 16 gemeenten gepreseed door plaatselijke broeders.

Op 11 januari 1971 kwam Malan R. Jackson, die eerder zendeling in de „Southern Far East Mission” was geweest, in Taiwan aan om de eerste president van de „Taiwan Taipei Mission” te worden. Thans zijn er 3 districten onder presidium van plaatselijke broeders en een district van Amerikaanse militairen, met in totaal 30 gemeenten en meer dan 7000 leden. Gemiddeld dienen er 200 full-time zendingen; Thomas P. Nielson is de huidige zendingspresident. Er zijn drie kerkgebouwen in Taipei, Taichung en Kaosioeng en nog een in aanbouw te Taitung. Ze beschikken over een internationaal tijdschrift van de kerk, *The Voice of the Saints*. Alhoewel het moeilijk is toestemming te verkrijgen om het land te verlaten voor het verrichten van tempelwerk, stellen de eeuwenoude, aanwezige archieven de leden in staat hun afstamming tot duizenden jaren terug op te sporen. Een actieve kweekschool gecoördineerd door broeder Joseph Wan, een plaatselijk lid, werkt in alle drie de districten. Hierbij zijn ongeveer 420 cursisten betrokken. Waarom hebben de mensen op Taiwan het evangelie zo gretig aanvaard? Broeder Chang Cheng Hsiang, toenertijd president van de gemeente Chiaï, schreef zijn antwoord op deze vraag in de maandelijkse publicatie van de „Taiwan Taipei Mission”: „Er wordt dikwijls gezegd, dat China wat betreft cultuur, traditie en beschaving een 5.000 jaar oude geschiedenis heeft. Vele Chinezen volgen ook heden nog de traditie om de hemel te aanbidden. Zij geloven dat deze grote macht, in de vorm van een hoge godheid, de gehele natuur en het universum beheerst. Op Taiwan eren zij deze godheid door hem op 9 januari, zulks in overeenstemming met de maankalender, vier soorten verse vruchten

te offeren. Alhoewel hun begrip van God dus in vele opzichten onvolledig is, is het geloof in goden een aloude traditie in China. De Chinese beschaving is een andere reden waarom de Chinezen de kerk zo gretig aanvaardden. In vroeger tijden bestond er in China een grote beschaving: de hoogste van het Oosten. Gedurende vele generaties ontving het keizerrijk bezoekers uit alle delen van de wereld. Gedurende honderden jaren verwelkomde China mensen van allerlei beroepen, nationaliteiten en godsdiensten, om de goede zijden van hun beschaving voor zijn inwoners te leren. Vele Chinezen verkregen door deze vrije uitwisseling van culturen meer kennis en in de loop der eeuwen werd het voor de Chinezen geleidelijk aan gemakkelijker om vreemde beschavingen en godsdiensten te aanvaarden. Daar het evangelie van onze kerk het beste is dat ooit door de beschaving van een vreemd land werd gebracht, wordt Gods waarheid bemind door de vele Chinezen die haar volgen. „De Chinese gemeenschap is gefundeerd op het gezin, de natie en de cultuur. De meeste Chinezen hebben een zeer sterk nationaal en gevoelsbewustzijn. Dit komt omdat de Chinezen een grote waarde aan gevoelens toekennen. Omdat de leringen van Jezus Christus eveneens zijn gericht op liefde en andere waardevolle gevoelens, voelen de Chinezen een grote warmte voor Hem en Zijn kerk. „Nog een belangrijk punt om nota van te nemen is, dat de gebruiken van het Chinese volk in vele opzichten overeenstemmen met die van het oude Israël. Veel Chinezen stemmen reeds in met het heilsplan en het bestaan van God als zij het evangelie voor het eerst door zendingen horen verkondigen. Zij hebben ook achting voor hun voorouders en eren deze. Zij bouwen speciale voorouderhuizen, en genealogische. Door het grote geloof van de Chinezen in genealogie, ben ik in staat geweest de geschiedenis van mijn familie tot ongeveer 4000 jaar terug na te gaan.” (*The Taiwan Missionary*, July 1973.)

Een klassiek voorbeeld van het aanvaarden van het evangelie is de gemeente K'elliao. Gedurende 18 jaar

was broeder Wang T'iente predikant van een christelijke groep in K'elliao. Deze groep was echter niet officieel bij enige kerk aangesloten. Toen de dochter van broeder Wang de zendingen had ontmoet, erkende zij hun boodschap als de ware, gedeeltelijk omdat deze zo veel overeenstemde met de leringen van haar vader; tienden betalen, onthouding van alcohol en tabak, dagelijks bidden, de bijbel bestuderen en doop door onderdompeling. Zij bracht de boodschap aan hem over en kort daarna, op 1 april 1973, werden hij en zijn gezin gedoopt. Op die dag zei broeder Wang tot zijn volgenden: „Gedurende 18 jaar heb ik u gedoopt, maar ik bezat niet de bevoegdheid dit te doen. Het evangelie is terug; het priesterschap is hier; u hebt mij gevuld; u hebt mij gedurende 18 jaar als uw herder beschouwd. Ik nodig u uit mij vandaag in de wateren des doops te volgen.” Vijftig van zijn volgenden werden diezelfde dag gedoopt. Hun kleine kapel werd aan de kerk overgedragen en broeder Wang werd kort daarna geordend en aangesteld tot gemeentepresident. De Chinese cultuur is van groot belang voor het volk van Taiwan en is zeer waarschijnlijk van invloed geweest op de snelle ontwikkeling van de kerk. Confucianisme, Taoïsme en Boeddhisme, zowel als het christelijk geloof hebben sterke godsdienstige invloeden. In de eerste tien jaren van het zendingswerk was de officiële aanhang van de totale bevolking tot bepaalde religieuze groeperingen toegenomen van twee tot meer dan vijf procent. Een andere belangrijke factor in het leven van het volk van Taiwan is de politieke situatie. Sedert 1949 is Taiwan de zetel van de Chinese nationalistische regering, die het recht opeist over geheel China te regeren. In die tijd namen de Chinese communisten bezit van het vasteland van China en de nationalistenvestigden zich op Taiwan. In 1971 werden de nationalistenvan de Verenigde Naties weggestemd en werd communistisch China in zijn plaats toegelaten. President Chiang Kai Shek, die de regering tij-

(wordt vervolgd op blz 30)

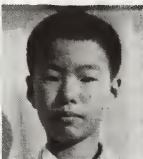
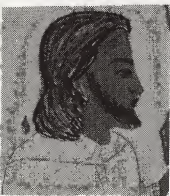
Hirokazu Shibuya Asako Katsuyama

Yayoï Okamura

Kin'ya Kasai

Takashi Amand Tokayo Hosokawa

Takaaki Sasashi

Kiyo Hosokawa

Mosatoshi Kasai

Minae Okamura

Hiroshi Horii

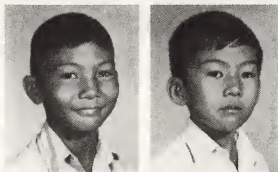

Onze vrienden in de Filippijnen

In de Filippijnse republiek is het altijd warm, zijn de bomen altijd groen, en dragen de kinderen nooit een jas en weten zij niet wat sneeuw is.

De gezinnen op de Filippijnen zijn meestal erg groot. Soms heeft een kind wel zeven broertjes of zusjes. Het gezin woont meestal in een klein huisje dat bij een barrio (een dorp) hoort. De Filippijnse gezinnen zijn meestal boerengezinnen, die vee houden. De meeste gezinnen verbouwen rijst en het hele gezin helpt dan mee. Zelfs de kinderen weten wat het is om lang gebukt te staan, en de rijstplantjes uit de zaaibedden waar ze in staan te halen en ze te planten in de rijstvelden die vol water staan, waar ze verder moeten groeien.

Ongeveer 20.000 mensen op de Filippijnen hebben zich bekeerd, sinds de zendelingen hier veertien jaar geleden voor het eerst kwamen.

De meeste leden wonen rondom Manilla, maar de kerk heeft gemeenten en kleine groepjes in alle delen van de Filippijnen.

De kinderen van de heiligen op de Filippijnen gaan graag naar het jeugdwerk en naar de zondagsschool. De mormoonse gezinnen houden iedere maandag thuis hun gezinsavond en de kinderen kijken vol verlangen uit naar het moment waarop het hun beurt is met de les te mogen helpen.

Ieder gebied in de Filippijnen heeft zijn eigen dialect en de mensen moeten meer dan één dialect leren, zodat ze de mensen die in een andere streek wonen ook kunnen verstaan.

Bijna alle kerkleden spreken Engels en de kinderen krijgen bij het jeugdwerk en op de zondagsschool meestal les in het Engels.

Vrienden in Hongkong

Kow Teau Hung, 10, West Point
 Shum Yan Chik, 9, Kwun Tong
 Au Yeung Chi Kwong, 10, West Point
 Ng Pau Yee, 10, Kwun Tong
 El Mak Kam Yin, 10, Kwun Tong
 Chaw Ka Kee, 7, West Point
 Chau Kim Ching, 6, West Point
 Chau Ka Fa, 9, West Point
 Au Yeung Chi Ming, 11, West Point
 Wong Siu Ming, 11, West Point
 Au Yeung Chi Kwong, 10, West Point
 Chaw Ka Yee, 7, West Point
 Kow Tsau Hung, 10, West Point
 Chau Kim Ching, 6, West Point

Vrienden in

KOREA

Han Bo-hee

Van Inks: Rhee Kyong-ji,
Rhee Byong-ryol, Rhee Kyong-hae
Rhee Kyong-un

Choi Mee-young

Yi Kyeoung-un

Kim Meen-sook

Pak Chul-sung

Nam Mee-hyun

Hong Chee-yung

Kang Sun-koo

Hwan Choi-young

Kim Tae-gee

Choi Hee-myung

Pak Hyo-jin

Pak Chul-sung

Kim Suk-joo

Yi Yung-soon

Pak Joong-jeon

Van Inks:
Pak Yung-sook
Pak Sung-kyu

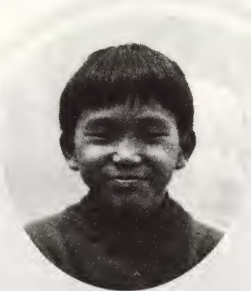
Pak Pyung-joo

Pak Chee-jung

Yi Hak-een

Van Inks: Pak No-yul
Pak Chan-kyu
Pak Shin-kyu

Cho Cheen-hyung

Kinderen van Taiwan

„Als ik nog eens terugdenk aan mijn kinderjaren lijkt het of die jaren voorbij zijn gevlogen. Een van mijn dierbaarste souvenirs uit die tijd is wel de herinnering aan de warme, gelukkige dagen waarin ik het jeugdwerk bezocht. De lerares vertelde ons hoeveel Jezus van ons houdt, en samen zongen we vrolijke liedjes en lozangen om Hem te eren. Soms voerden we toneelstukjes op en deden we allerlei spelletjes. De lerareessen deden erg hun best om ons goed les te geven en leerden ons hoe we goede eigenschappen konden ontwikkelen.

Toen ik tenslotte mijn jeugdwerkdiploma en mijn wegbanersvaantje kreeg was ik erg blij, maar op een vreemde manier. Ik was er natuurlijk trots op dat ik zo'n mooie vlag mocht hebben om te laten zien dat ik het jeugdwerk van de kerk al helemaal doorloopt had, maar ik was toch ook wel een beetje verdrietig dat ik nooit meer naar het jeugdwerk kon.“

— Weng Cheng I

„Toen ik een keer in de achtertuin aan het spelen was zag ik twee buitenlandse vrouwen naar ons huis komen. Ze klopten aan, en toen zij vertelden dat ze zendingen waren vroeg ik of ze binnen wilden komen om met mijn moeder te praten.

Nadat ze nog een paar keer waren geweest en ons over het evangelie hadden verteld werden wij al vrij graag lid van de kerk. Onze plaatsvervangende lerares op school was ook een mormoonse, en zij zei dat het lid zijn was om naar het jeugdwerk en de zondagsschool te gaan.

Kinderen in Taiwan hebben het erg druk op school, en ze hebben maar weinig vrije tijd. Wanneer we een dag vrij hebben, en in de vakanties, gaan we vaak vissen, zweemmen of bergbeklimmen, of blijven we thuis om schaak te spelen.

De meeste mensen in Taiwan zijn boeddhisten. Op feestdagen verbranden ze papiergeld en steken ze vuurwerk af, ze hopen dat dat geluk zal brengen en de duivel zal verdrijven.“

— Liu Chen Chen

„Op een dag klopten er twee broeders bij ons aan en vroegen of zij ons iets over het evangelie mochten vertellen. Hun woorden maakten diepe indruk op ons. Niet lang daarna werd onze familie gedoopt. Toen ik daalde in het doopvont wist ik dat de kerk nog heiliger was dan ik gedacht had. En ook nu nog merk ik dat er een diep gevoel van geluk en vrede over mij komt iedere keer dat ik een kapel binnenga en daar de zachte muziek hoor.

De tijd is snel voorbijgegaan, en het is nu al drie jaar geleden dat ik werd gedoopt, maar ik moet nog altijd mijn best doen meer te leren om het evangelie beter te begrijpen. Ik weet dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de enige ware kerk op aarde is, en wij moeten ons best doen zuiver en naar Gods geboden te leven om een goed lid te zijn.“

— Lin Wei Wei

„Mijn naam is Chin Hua Hsiang, en ik zit in de derde klas. Mijn vader en moeder, drie broers en twee zussen zijn allen lid van de kerk. Mijn oudste broer zit nu op de campus van de Brigham Young University in Hawaii en een van mijn andere broers studeert in Taiwan.

Al sinds de kerk in ons land werd gevestigd heeft mijn familie hlink aan de opbouw meegeholpen, en in de loop der tijd zijn kerkelijke activiteiten een niet weg te denken deel van ons leven geworden. Verleden jaar ben ik acht geworden, en ben ik gedoopt, en sindsdien heb ik gemerkt dat de leden van de kerk echte vrienden van mij zijn. Ik ben blij dat ik nu ook lid ben, en ik kijk altijd weer uit naar activiteiten die van de kerk uitgaan, naar de gezinsavond bijvoorbeeld. Ik weet dat onze hemelse Vader van ons houdt. Ik ben Hem dankbaar dat wij op zo'n mooie wereld mogen leven, en dat Hij ons de ware kerk heeft gegeven, zodat wij in liefde voor elkaar kunnen opgroeien.“

— Chin Hua Hsiang

„Toen ik acht was nam mijn moeder mij mee naar de kerk, en begon ik het evangelie beter te begrijpen.

Het jeugdwerk heeft een grote invloed op me gehad, en altijd als ik ergens mee zat kon ik bij mijn lerares terecht. Ik heb er veel geleerd, en het heeft mijn getulgen versterkt. Het jeugdwerk is een van de zegeningen van God, en er wachten ons nog vele andere als wij leven als goede leden van de kerk.“

— Teng Chia Chi

„Mijn hele familie is lid van de kerk. Mijn vader geeft les op school; hij is erg goed voor ons, en maakt ons erg gelukkig. Ik heb ook een lieve moeder die hard werkt, en het grootste deel van haar tijd bezig is voor ons te zorgen. Ik houd erg veel van mijn moeder en ben dankbaar voor haar en voor alles wat zij voor ons doet. Verder heb ik nog drie zussen die me iedere dag helpen te leren hoe ik mij moet gedragen en die altijd met me naar de kerk gaan. We hebben natuurlijk wel eens ruzie, maar toch zijn we hele goede vriendinnen. Ik weet dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de enige ware is, en dat mijn gezin een eeuwige eenheid vormt die God ons heeft gegeven.“

— Li Man Chen

Van vriend tot vriend

DOOR ADNEY Y. KOMATSU

Mijn moeder kreeg een betere zoon

Iets meer dan 34 jaar geleden, toen ik nog op een school voor uitgebreid lager onderwijs was, kwam ik voor het eerst in contact met zendelingen. Zij nodigden mij uit om de OOV bij te wonen en lid te worden van hun basketbalteam. Ik wist niets af van de kerk, maar omdat ik wel erg geïnteresseerd was in basketbal ging ik naar de OOV. Later woonde ik de zondagsschool bij en vervolgens de avondmaalsvergaderingen.

Nadat ik de diensten een jaar lang had bijgewoond, het evangelie met de zendelingen had bestudeerd en het verhaal van het eerste visioen van Joseph Smith had gelezen, aanvaardde ik de uitnodiging te worden gedoopt. Die avond, dat ik had besloten mij te laten dopen, ging ik naar huis om mijn moeder, die weduwe was, toestemming te vragen voor mijn doop. Plotseling zag ik tranen in haar ogen. Ik vroeg haar waarom zij huilde. En zij antwoordde: „Dit zijn geen tranen van vreugde, maar van verdriet, want ik heb opnieuw een zoon verloren.” Terwijl zij al weduwe was had zij een zoon, mijn broer, verloren en zoals zij zei verloor zij nu weer een zoon; aan een christelijke kerk.

Daarna vertelde zij mij dat zij mijn vader op zijn sterfbed had beloofd dat zij de kinderen een waardige opvoeding in het boeddhistische geloof zou geven. Ik haastte mij haar te verzekeren, dat ik, in het jaar dat ik met de zendelingen omging, altijd naar het betere had gestreefd

en dat ik niets anders dan goede dingen van hen had geleerd.

Ik beloofde haar dat, als zij mij toestemming gaf om te worden gedoopt en zij later tot de ontdekking zou komen, dat ik haar door mijn gedrag in verlegenheid zou brengen of enige beschamende of onwaardige daad zou plegen, zij niets anders hoefde te doen dan mij te vragen niet meer naar de kerk te gaan. Ik zou dan zonder verdere discussie aan haar wil voldoen.

Ik vroeg haar om, als ik echter een beter mens zou worden, meer aandacht voor haar noden als weduwe zou hebben, attentier zou zijn tegenover ons gezin, mijn broers en zusters, mij toe te staan naar de kerk te blijven gaan. „Omdat ik weet dat daar de plaats is waar ik onderricht voor het eeuwige leven kan ontvangen.”

Ik behoorde de kerk nooit te verlaten. Ik gaf mijn moeder geen reden zich zorgen over mij te maken. Door de beginselen van het evangelie na te leven had ik de verzekering van mijn hemelse Vader, dat ik mij geen zorgen hoefde te maken over hetgeen de toekomst mij zou brengen.

Sinds mijn doop heb ik altijd geprobeerd het evangelie in praktijk te brengen. Ik heb altijd een bijzondere voorliefde voor de volgende woorden van Mattheüs gehad: Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.” (Mattheüs 6:33.)

Voor de grap

Art Deck Brown

Papa: „Praat wat duidelijker, liefje. Ik kan je gebed niet horen als je zo zachtjes praat.”

Dochtertje: „Dat is wel goed, papa. Ik sprak niet tegen u!”

Verborgen plaatjes

DOOR BEVERLY JOHNSTON

Er zijn verschillende voorwerpen in deze tuin verborgen. Kijk eens of je de kinderen kunt helpen ze te vinden* konijn, potlood, bril, vogel, eend, bekerje met ijs, kopje, paraplu, lieveheersbeestje, slak, schoen, vlinder, strijkijzer, vis en vlieger.

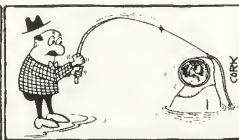
VIVIAN CORBETT

Salt Lake City

Puntenpuzzel

Dit beest kan bladeren van hoge bomen eten zonder dat het er in hoeft te klimmen. Welk beest is dit?

Er zitten in deze tekening zes kevertje
verstopt. Zie jij ze? Als je ze gevonden
hebt mag je de tekening netjes kleu-
ren.

Japan

Het evangelielicht
in het Land van de Rijzende Zon

DOOR KAN WATANABE, KIYOSHI
SAKAI, SHUICHI YAGINUMA,
MILDRED A. HENDY EN
GRACE VLAM

„Land van de rijzende zon” is slechts één van de vele poëtische benamingen om die merkwaardige keten van eilanden, bekend als Japan, aan te duiden. Het lijkt of deze eilanden, gelegen langs de oostkust van het Aziatische continent, als een gelukkig gezin hand in hand in zee liggen. Hier is een land dat in de korte tijd van een kwart eeuw is opgerezen uit de ruïnes van de nederlaag en de as van de atoombom, tot een welvarende en leidinggevende positie onder de grote naties der wereld.

Niets weerspiegelt de evolutie en de opleving van het na-oorlogse Japan meer dan de ervaringen die De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen had sedert 1948, toen deze opnieuw met het zendingswerk in dit land begon. Tegen de tijd dat de Tweede Wereldoorlog eindigde had de kerk alle contact verloren met de leden, die sedert 1924 geïsoleerd waren. In dat jaar had president Heber J. Grant het zendingswerk in Japan stopgezet tot „een gunstiger tijdstip”. Blijkbaar brak dit gunstige tijdstip met het einde van de oorlog aan. In de drieëntwintig jaar voorafgaande aan het sluiten waren er 174 personen gedoopt. Sinds de zevenentwintig jaar dat de zendingspost is heropend zijn er in zes zendingsgebieden en drie ringen 25.000 leden en worden er elk jaar ongeveer 3.000 personen gedoopt.

Om het wonder van Japans herstel en zijn toekomstige mogelijkheden te begrijpen, moet men door het oppervlakkige beeld van een snelle industrialisatie en economische welvaart heen naar het karakter van het volk kijken. Evenzo moet men om de macht te begrijpen die het evangelie van Jezus Christus bezit om boven racistische en culturele belemmeringen uit te stijgen en levens te veranderen, zien hoe het werkt onder een volk als de Japanners, welks denkwijze en hart nog zo diep is geworteld in een cultuur die nog bloeide ten tijde dat het Romeinse Rijk in verval raakte.

Japan is gelegen in de gematigde luchtstreek aan het noordoostelijke einde van het Aziatische moessongebied. Het heeft 110.000.000 inwoners en een landoppervlak van 37.384 vierkante kilometers. Japan is een bergachtig land, met meren en vulkanen, met brede en diepe rivieren en natte, terrasgewijs aangelegde rijstvelden, een land van rond gevormde heuvels bekrand door tempeltjes voor natuurgoden, die in naaldbossen zijn geplaatst; het land van de kersenblossem en de met sneeuw bekrandde berg Fuji. Japan bestaat uit vier grote eilanden Hokkaido, Honsjoe, Sjikokoe en Kioesjoe en een aantal eilandketens die uit duizenden 22 eilanden en eilandjes bestaan. Het

klimaat beweegt zich tussen de Noordeuropese koude van Hokkaido tot de subtropische hitte van Kioesjoe en Okinawa. De geografische afscheiding van het Aziatische vasteland stelde de Japanners in staat een eigen, hoogstaande cultuur te ontwikkelen die betrekkelijk weinig invloed van vreemde ideeën en pressies heeft ondervonden. Het besef geïsoleerd te zijn van de rest van de wereld heeft ertoe geleid dat zich in het volk een gevoel van eenheid met het vaderland ontwikkelde. In weerwil van deze isolatie heeft China een grote invloed op de Japanse cultuur uitgeoefend. China gaf Japan haar schrijfwijze en het Zen-Boeddhisme, een godsdienstige filosofie, die de Chinezen op hun beurt van India hadden overgenomen. Deze godsdienst kwam via Korea naar Japan. Door de nadruk te leggen op een beheerst innerlijk en een harmonieuze persoonlijke aanpassing aan het universum werd elk aspect van het Japanse leven langzamerhand vermengd met Zen: kunst, literatuur, architectuur, muziek, sociale gewoonten en de gebruiken, welke de meest verfijnde expressies van de Japanse levenswijze werden. Zo is bijvoorbeeld de theeceremonie een ritueel dat is ontworpen om de mens in harmonie met het universum te brengen. In kalme deelname aan dit ritueel komt de mens tot een bewustzijn van de ware „ik”.

De harmonie met het universum komt eveneens tot uitdrukking in de tuinen. De Japanse architectuur, die het mogelijk maakt dat gehele wanden opzij worden geschoven, laat de bewoners de natuur in al haar seizoenen en stemmingen ervaren. Een Japanse tuin symboliseert het universum in het klein. De tuin wordt beschouwd als een uiting van kunst, geschapen om te mediteren. Rotsen, vijvers, zand, struiken en stenen worden op dusdanige wijze gerangschikt, dat zij de bergen en zeeën, bossen en vlakten symboliseren. Men gebruikt weinig bloemen. Kleur is niet het doel, eerder worden harmonie en verscheidenheid gezocht in de samenstellingen en schakeringen van groen. Zoals kan worden verwacht, wordt de poëtische harmonie weerspiegeld in

de literatuur en zelfs in de Japanse taal. Van de schriftsymbolen bekend als Kanji die van China werden overgenomen, ontwikkelden de Japanners drie schrijfwijzen: Kanji, Hiragana en Katankana. Om goed te kunnen schrijven moet men zowel schilder als schoonschrijver zijn. Het schrijven en schilderen worden dikwijls in een compositie samengevoegd teneinde aan te tonen hoe kunst de innige harmonie tussen de natuur en de mens uitrukt.

Voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, die voor de opgave werden gesteld de harten van het Japanse volk te bereiken met zijn leringen over het herstelde evangelie, is een goed gebruik van de taal van het allerhoogste belang. Dit was beslist de grootste van alle hinderpalen waar de eerste zendingen voor kwamen te staan na hun aankomst in Japan.

Dat zendingsverhaal is doorweven met opoffering en plichtsbetrachting, met moed bij het ondervinden van vijandschap en met doorzettingsvermogen in het aangezicht van een nederlaag. De eerste zendingen bleven minstens vijf jaar om de taal en gebruiken zo goed te leren dat zij doeltreffend zouden kunnen werken. Gedurende de eerste drieëntwintig jaar van de Japanse zending werkten er ongeveer achtentachtig zendingen, een armzalig klein aantal voor dit uitgestrekte arbeidsveld. Vele van deze zendingen toonden een ongewone bereidheid tot opoffering. Naast de moeilijkheden met de cultuur en de taal, hadden zij te kampen met dreigementen en beledigingen, en op veel plaatsen woonde slechts een handjevol leden de diensten bij.

Op zondagmorgen 1 september 1901 nam broeder J. Grant de achttienjarige Alma O. Taylor en nog twee andere zendingen met zich mee om een aanvang te maken met het eerste zendingswerk in Oost-Azië. Hij leidde de ouderlingen naar een bosje op de top van een heuvel in het zuidelijk deel van Yokohama. Daar wijdde hij het land in „voor het verkondigen van de waarheid”. De jonge broeder Taylor bescheef dit in zijn dagboek waarbij hij over het inwijdingsgebed van broeder

Grant schreef: „Zijn tong werd losgemaakt en de Geest rustte in volle kracht op hem en in zulk een mate dat wij voelden dat de engelen Gods nabij waren; want onze harten brandden in ons toen de woorden van zijn lippen vloeiden. Ik had nog nooit tevoren een dergelijk krachtig gebed gehoord. Ieder woord drong door tot in merg en been.”

Niettegenstaande hun vastbeslotenheid en geloof, werd de zendelingen echter een halt toegeroepen doordat zij niet in staat waren tot contact te komen met de bevolking. Zij hadden zelfs geen brochure om uit te delen of iets anders dat hun boodschap verklaarde. De zendelingen woonden bij Japanners in en werden zodoende gedwongen de taal dagelijks te gebruiken. Het duurde daarom niet lang voordat zij de taal begonnen te begrijpen. Vooral broeder Taylor maakte snelle vorderingen. Hij vertaalde twee lofzangen, die in de zondagsscholen werden gebruikt welke een jaar na de opening van de zendingspost in Honjo en Tokyo werden opgericht. De Japanners houden van zingen en de liederen van Zion trokken hen niet alleen naar de kerk maar hielpen de bekeerlingen ook om getrouw te blijven. In 1904 werd Alma Taylor met de enorme taak belast het Boek van Mormon te vertalen. Gedurende die tijd was broeder Taylor geroepen als zendingspresident. Hij deed een heroïsche poging het Japanse volk een waardige vertaling van het Boek van Mormon te geven. De vertaling nam bijna zes jaar van intensieve arbeid en vereiste vier complete manuscripten: één in Romaji (Romeinse letters) met een totaal van 2.100 bladzijden, en drie in Japanse karakters die in totaal uit meer dan 11.000 bladzijden bestonden. In oktober 1909 kwamen de vertalingen van de pers.

Precies drieëntwintig jaar na de maand waarin de zendingspost was geopend, besloot Heber J. Grant, toen president van de kerk, de zendingsarbeid tijdelijk te sluiten tot een „gunstiger tijdstip”. Toen de zendingsarbeid in augustus 1924 ophield te bestaan, was het voor niemand aan twijfel onderhevig, dat

zelfs ondanks een tijdelijke nederlaag een grote overwinning was behaald. Het Boek van Mormon was vertaald en uitgegeven en enkele moedige Japanners hadden de boodschap begrepen en de kracht gevonden ernaar te leven. Eén van de bekeerlingen, die treurend temidden van de kleine groep heiligen stond die waren gekomen om afscheid te nemen van de zendelingen, was Fujima Nara, die later tot presiderend ouderling over de achterblijvenden werd aangesteld. Niet alleen bleef hij getrouw gedurende al die duistere jaren, die zouden volgen, maar nu is hij patriarch in de Ring Tokyo Japan. Om het wonder dat Japanners in die dagen tot de kerk toetraden te begrijpen, moeten wij de sterke invloed van traditie en cultuur onderkennen. Het was bijvoorbeeld uitermate moeilijk voor de Japanners het Woord van Wijsheid te begrijpen, laat staan te aanvaarden. Het is de grootste inbreuk op de geldende omgangsvormen (die in Japan van het grootste belang zijn) om een gast geen thee aan te bieden of als gast geen gebruik te maken van deze gastvrijheid. Hetzelfde geldt voor het drinken van saké, een rijstwijjn, die wordt gerveerd tijdens religieuze ceremonies in het gezin, bij het vervullen van verplichtingen en op feestdagen. Voor het Japanse volk gaan deze beide gebruiken samen met de godsdienstige levenswijze en zijn uitingen van hoffelijkheid.

De grootste hinderpaal echter was de trouw die het Japanse volk voor zijn keizer als goddelijke persoon voelde. Dit geloof is volkomen in strijd met het hoogste gezag van Christus. Getrouwheid tot de dood aan de meester, de keizer, was gedurende vele eeuwen een van de diepst ingewortelde beginselen geweest, waarop de Japanse samenleving was gebaseerd.

Dat ondanks al deze belemmeringen bekeerlingen konden worden gemaakt en dat deze een zo vast geloof bezaten dat ze bijna vierentwintig jaar van isolatie en lijden konden doorstaan, is inderdaad een van de grootste wonderen van de kerk van Jezus Christus. Bijna dertien jaar na sluiting van de zendingsarbeid in Japan, heropende president Grant de zendingsarbeid

onder de Japanse bevolking van Hawaii. In 1953 werd een Japanse gemeente in de ring Oahu opgericht.

President Jay C. Jensen, die zendingspresident was op Hawaii ten tijde van de aanval op Pearl Harbour, zei tot zijn zendelingen: „U moet het Japanse volk niet haten om hetgeen in Pearl Harbour is gebeurd. Het zijn goede mensen en niet verantwoordelijk voor de daden van hun leiders. Het evangelie zal ondanks het gebeurde met volle overgave in Japan worden gepredikt. U moet van hen houden zoals u houdt van de Japanners hier op Hawaii en werken alsof een dag te weinig uren heeft, want u bent de grondleggers en wegbaners voor de hernieuwde vestiging van de kerk in Japan, die in de naaste toekomst zal plaatsvinden.” Deze profetische woorden van president Jensen zijn letterlijk vervuld. De zes mannen die op het ogenblik de zendingsgebieden in Japan presideren komen, met uitzondering van één broeder die tijdens de zending van president Jensen werd bekeerd, allen uit Hawaii doch zijn van Japanse afkomst. De meeste van de eerste leiders die werden geroepen om de kerk opnieuw te vestigen in Japan, zijn afkomstig van hen die op Hawaii tot de kerk werden gebracht, of die als zending werkten tijdens de Japans-Hawailaanse zendingsperiode. Edward L. Clissold, die Jay C. Jensen opvolgde als zendingspresident, heropende na de Tweede Wereldoorlog de zending in Japan. In zijn gezelschap bevond zich Mevyn A. Weenig, die ook als zending in Hawaii had gewerkt. Mormoonse ouderlingen onder de bezettingstroepen hadden reeds een basis gelegd door het evangelie aan de mensen te verkondigen en zich in verbinding te stellen met de heiligen die gedurende de „donkere jaren” hadden gewacht op de terugkeer van het Licht van de kerk.

Ook het zendingswerk werd door mormoonse militairen hervat. Eén hunner, die door een Japanse familie werd uitgenodigd om zich bij het haardvuur te warmen, werd een kop thee aangeboden. Hij legde het Woord van Wijsheid uit aan zijn gastheer, Tatsui Sato, een scheikundige en leraar. Deze zou later de eerste zijn die na de oorlog 23

in Japan werd gedoopt en zou de vertaler worden van een nieuwe uitgave van het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden, de Parel van Grote Waarde en andere belangrijke werken. Een andere militair, Boyd K. Packer, doopte zuster Sato.

Spoedig na zijn aankomst in Tokyo, in maart 1948, werd president Clissold gezegend door de aankoop van een ideaal gebouw voor het zendingskantoor — de gedeeltelijk door bommen getroffen vroegere zetel van het Ministerie van Sociale zaken. De Japanse zending had nooit een eigen gebouw bezeten, zodat nooit een gevoel van continuïteit had bestaan. De eerste heiligen verlangden vurig naar een eigen tehuis en ondergingen dit ontbreken van een permanente vestiging als een bijzondere beproeving, toen de zending zich in 1924 uit Japan terugtrok. Toen de nieuwe zendingspresident onmiddellijk een eigen gebouw kocht, zei dit tot de mensen in Japan: „De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is hier gekomen om te blijven. Zij zal nooit meer weggaan!”

Bij de inwijding van het gerenoveerde gebouw door broeder Matthew Cowley beloofde deze profetisch „veel kerkgebouwen en zelfs tempels in dit land”.

In juni 1948 kwamen de eerste vijf zendingen aan. Tegen het einde van dat jaar waren er 17, waaronder 6 Hawaïaanen van Japanse afkomst. Er waren, zulks in tegenstelling met de teleurstellingen van de eerste periode, ongetwijfeld verschillende redenen voor de goede resultaten die de kerk in het na-oorlogse Japan boekte. De belangrijkste echter is de verandering in de emotionele sfeer. Het Japanse volk had een enorme schok doorstaan en in hun zoeken om het leven opnieuw op te bouwen waren nu velen bereid te luisteren.

Een bekeerling, Tshio Toshizawa, vat deze gevoelens aldus samen: „Toen Japan op 5 augustus 1945 capituleerde begon mijn overtuiging van zijn onverwoestbaarheid te wankelen. Voor mij, die de keizer als een god beschouwde, was een verstandelijke ommezwaai 24 geboden. Ik wist absoluut niet wat ik

moest doen omdat ik nergens meer vertrouwen in had.”

Hij maakte studie van verschillende godsdiensten teneinde tot een geestelijke ontvankelijkheid te komen, zoals de Japaners deze van oudsher bezaten. Deze pogingen waren vruchteloos. Maar op zekere dag ontmoette Toshio op straat een mormoonse zendeling, wiens geest en wijze van optreden en boodschap hem vreemd, opwindend gevoel gaven.

„Mijn dorstige geest, die ergens naar zocht, kwam in verrukking door de zendeling en diens boodschap. Ik voelde mij alsof ik mij voortspoedde naar het water van een oase in een woestijn . . . Vanaf dit keerpunt begon ik, in het zendelingentehuis en in de zondagsschool, het evangelie van God te bestuderen met het Boek van Mormon als uitgangspunt . . . Mijn gehele aandacht was aan deze studie gewijd en dat hielp mij om zowel geestelijk als verstandelijk tot de overtuiging te komen dat het evangelie van God waar was.

Algemene autoriteiten die in de na-oorlogse jaren Japan bezochten, gaven uitdrukking aan hetgeen zij als profeten voorspelden omtrent de rol die de Japanse heiligen gaan spelen bij het uitdragen van de evangelieboodschap over geheel Azië. Momenteel zijn er veel tekenen die erop wijzen dat deze voorspellingen in vervulling zullen gaan.

De tempelreizen van de Japanse heiligen naar Hawaii zijn evenzevle bewijzen van hun groei naar de volwassenheid. Onder leiding van zendingspresident Dwayne N. Anderson namen in juli 1965 voor het eerst 166 Japanse leden deel aan een tempelreis naar Hawaii. De dienst werd in de Japanse taal gehouden. Sinds dat jaar hebben er jaarlijks tempelreizen naar Hawaii plaatsgevonden. Deze vormen een geestelijk hoogtepunt in het leven van de Japanse heiligen.

Een ander hoogtepunt was de opening van het mormoonse paviljoen op de wereldtentoonstelling in 1970 te Osaka in Japan. Naar schatting werd het door zes miljoen Japanners bezocht. De zendingen deden er meer contacten door op dan in jaren af te werken viel.

Op dezelfde dag dat het mormoonse paviljoen werd geopend werd de eerste ring in Azië geïnstitueerd en wel in Tokyo. Een paar dagen later werd het Japanse zendingsgebied, dat in 1968 al was gesplitst, opnieuw verdeeld. Er werden twee nieuwe zendingsgebieden in het leven geroepen. Twee jaar later, in september 1972, werd de tweede ring in Osaka opgericht. Vervolgens werd in oktober 1974 de ring Tokyo gesplitst voor het stichten van een nieuwe ring in Yokohama. Inmiddels waren de „Japan Central Mission” en de „Japan East Mission” gesplitst en kwamen er twee nieuwe zendingsgebieden bij.

Het volledige programma van de kerk en het roepen van de nodige lokale leiders heeft gelijke tred gehouden met de ontwikkeling van het zendingswerk. De Japanse kweekscholen beschikken over Japanse leiders. Kan Watanabe, de regionale vertegenwoordiger van de Twaalfen, ook de eerste uit Japan afkomstige zendingspresident, is nu hoofd van het distributie- en vertaalwerk voor de gehele kerk in Azië; de hoofdzetel daarvoor bevindt zich in Tokyo. Het distributiecentrum te Tokyo heeft Japanse medewerkers.

De kerk wordt in Japan ook in andere opzichten sterker. In overeenstemming met de nieuw aangekondigde gedragslijn om bepaalde algemene autoriteiten buiten de Verenigde Staten te laten wonen, zal broeder Adney Y. Komatsu, assistent van de Raad der Twaalfen en een Hawaïiaan van Japanse afkomst, de in Japan wonende algemene autoriteit worden voor Japan en het Verre Oosten. Deze nieuwe gedragslijn zal zeker grote zegeningen afwerpen voor de oosterse volken.

Een andere sector waaruit de krachtoeneming blijkt is het drukke bouwprogramma, waarin lokale bouwzendingen worden opgeleid. Vervolgens worden ze, meestal voor twee jaar, op een bouwzending geroepen. Vele van deze kerkbouwers gaan als ze hun dienst in de kerkbouw volbracht hebben op een full-time zending en worden na afloop daarvan geplaatst in posities waarin geestelijke leiding gegeven moet worden. Met uitzondering

van de overziener van een geheel inter-regionaal gebied zijn allen die in de kerkbouw werken Japanners.

De kerk beschikt eveneens over een groeiend aantal Japanse genealogen die documenten en andere belangrijke verslagen op de film vastleggen. Dit genealogische werk ligt de Japanse heiligen bijzonder na aan het hart vanwege hun sterke familiebanden en de hoge achting die zij koesteren voor hun voorouders.

De groei van de kerk de afgelopen 27 jaar is een wonder, een wonder van geloof en getuigen, ja, het wonder van de liefde Gods is gelijk aan de rijzende zon na een koude, donkere nacht! Voor onze ogen zien wij het bewijs dat Japanners het evangelie van Jezus Christus tot de motiverende kracht in hun leven maken, zonder dat zij hun voorouders of de tradities van hun gemeenschap oneer aandoen.

Maar het is niet gemakkelijk voor hen. Om òn een goede heilige der laatste dagen te zijn òn een goede Japanner, moeten de leden van de kerk nieuwe uitdrukkingvormen vinden. Zij moeten de moed opbrengen om zich anders te gedragen dan hun omgeving, hetgeen indruist tegen de algemeen heersende omgangsvormen en een generaties lang gegeven opvoeding. Dit maakt het getrouw naleven van het Woord van Wijsheid na te leven zal iemand zich meer in harmonie met het universum bevinden dan door bepaalde rituelen bereikbaar is. Van goede Japanners wordt verwacht dat zij met eerbied naar hun voorouders opzien en hun aan een familiealtaarje en met speciale vieringen eer bewijzen. Een dergelijke viering is de Obon, in augustus, als de families ieder jaar samenkomen in hun voorvaderhuizen en hun doden eren met ceremoniële dansen, optochten en feestelijkheden, met het doel de geesten van hun overleden voorvaders uit te nodigen bij hen te zijn. Goede heiligen der laatste dagen

(wordt vervolgd op blz 30)

Korea

de Phoenix van het Oosten

Korea, het land van de morgenrust, is een bergachtig schiereiland in Oost-Azië ter lengte van 1.000 kilometer en met een bevolking van 35 miljoen zielen. Het klimaat is evenals zijn bevolking tamelijk mild, ondanks de seizoenen. De Koreanen zijn een oud en homogeen volk dat zowel van de Chinezen als van de Japanners verschilt. De mensen zijn opti-

mistisch, geduldig, idealistisch en tamelijk gesloten.

Nu vijftiengig jaar geleden verbrak kanongebulder de stilte van een rustige zondagmorgen in het land van de morgenrust. Het was juni 1950. De oorlog die die morgen begon zou drie jaar duren en meer dan twee miljoen mensenlevens eisen.

Het onverwachte, het wonderlijke

met die oorlog was dat daardoor de prediking plaatsvond van het evangelie van Jezus Christus bij het Koreaanse volk. Alhoewel de gevechten de Koreanen veel ontberingen brachten, brachten ze ook duizenden militairen uit de Verenigde Staten en daaronder honderden mormoonse soldaten. Binnen korte tijd zou het geluid van de lofzangen van de heiligen der laatste dagen worden gehoord, want deze militairen droegen hun getuigenis uit bij hun Koreaanse wapenbroeders.

Uit de as van de oorlog is Korea als een phoenix herrezen. Seoel is een moderne hoofdstad geworden met zes miljoen inwoners. Maar groter dan het bekende economische herstel van Korea is de snelle groei van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in dit land. Sedert de eerste mormoonse militair zijn geloof aan zijn Koreaanse broeders verkondigde is het ledental tot bijna 10.000 heiligen toegenomen en vergaderen zij in zestien steden. Er zijn acht wijken en twee gemeenten in de ring Seoel en 21 gemeenten in de twee Koreaanse zendingsgebieden. De kerk beschikt over 12 eigen kerkgebouwen.

De invloed van de mormoonse militairen op de kerk in Korea is nog steeds sterk, maar nu is er „concurrentie” door de arbeid van 300 full-time zendingen, die werken voor de zendingsgebieden Seoel en Poesan en de ring Seoel, de eerste ring die is opgericht op het vasteland van Azië. Velen van degenen die in de oorlog lid werden hebben nu leidinggevende functies. Twee van hen zijn Ho Nam Rhee, president van de Ring Seoel Korea en Han In Sang, die in juli van dit jaar werd aangesteld als president van het nieuwe Koreaanse Zendingengebied Poesan Korea.

Zo beschrijft president Rhee hoe hij tot de kerk kwam. „Zaals zoveel leiders van de Koreaanse heiligen hoorde ik het teruggegeven evangelie van mijn mormoonse wapenbroeders in de oorlog. Tijdens een verblijf aan het front kreeg ik de uitnodiging om een OOV-vergadering bij te wonen en het verbaasde mij dat ik broeder genoemd werd en een hand kreeg, hartelijk, van

de kleine groep Amerikaanse militairen. Van de militairen die van ver kwamen was ik eigenlijk een ruwere behandeling gewend. In de weken die kwamen bestudeerde ik met grote aandacht de jeugdige mormoonse militair die me mee had genomen naar de OOV. Deze militair was onbesmet van de heersende zonden van toen. Dat was een man die niet rookte en geen alcohol tot zich nam en nauwgezet de reinheidswetten in acht nam. Het voorbeeld van deze ongewone jongeman werkte overtuigend. Ik ben spijdig gedoopt.”

„Mijn verhaal is gelijk aan dat van vele Koreanen”, zo vertelt ons president Han In Sang. „Ik was een jongen van ongeveer dertien jaar, jong genoeg om eigenzinnig te zijn en plezier te hebben in het leven, toen de oorlog uitbrak. Ik wist niet hoe ik die tijd te boven moest komen. De communisten wandelden zonder blikken of blozen ons huis binnen en namen, na een paar leden van het gezin te hebben gedood, alles mee wat we bezaten. Het leven werd een zinloze, een opgedrongen last voor ons allemaal. Er was niets meer om op te hopen of van te dromen.

„Toen ik voor het eerst het evangelie hoorde was dat de toestand waarin mijn hele generatie zich bevond. Stelt u zich eens voor. Durfden wij aan onze toekomst te denken? Temidden van de verwoeste huizen, bij het geweeuvuur? We waren lichamelijk te hongrier om onze geestelijke honger te voelen. We wilden alleen weten wat de zin van ons leven was. Toen kwamen de mormoonse zendingen, samen met jonge, en vriendelijke, militairen. Ze kwamen ons overtuigen dat het leven veel te kostbaar is om het als iets verschrikkelijks te zien.

„We leerden de waarde kennen van het eeuwige leven. Wij leerden dat rust en vreugde kunnen komen tot een ieder die het evangelie aanvaardt. Wij leerden dat wij in de tegenwoordigheid van de Here onze geliefden weer zouden ontmoeten, die ons op zo tragische wijze hadden verlaten. Daar zouden wij een gelukkig gezin vormen, eeuwig. Zoudt u willen beweren dat de Koreanen in die tijd de boodschap van het teruggegeven

evangelie niet extra nodig hadden?”

In april 1956 werden de eerste twee zendingen overgeplaatst naar Korea, uit Japan. Zij werden gezonden door president Paul C. Andrus, zendingspresident in Tokyo. Nu is hij de regionale vertegenwoordiger van de Twaalven in Korea. Toen deze eerste zendingen kwamen werden zij verwelkomd door 64 leden, door mormoonse militairen bekeerd.

De eerste Koreaanse bekeerlingen hadden een levendige belangstelling voor de boodschap, hun gebracht door die blonde, buitenlandse zendingen met blauwe ogen. De zendingen spraken over gezinseenheid, genealogie, tempelwerk voor levenden en doden en reinheid. De opvatting die de zendingen over God zonden te hebben leek veel op het godsbegrip dat de Koreanen al hadden.

Waarom werd de boodschap van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zo gretig door de Koreanen aanvaard? Het antwoord is eenvoudig. De dingen die onderwezen werden zijn niet nieuw. Ze zijn een verrijking van traditionele Koreaanse overtuigingen.

Zo heeft bijvoorbeeld de populaire godsdienst *Dae Jong* een godsbegrip gelijk aan het christelijke. Deze godsdienst leert dat er vele goden zijn, dat er echter de allerhoogste is en de heerlijksste. Zijn zoon Dan Koon treedt als middelaar op en is de geestelijk toeverlaat voor de mensheid.

Aan de reinheidswet hecht een Koreaan veel waarde. Velen bleken liever te sterven dan door zedeloosheid in schande te leven.

Per traditie worden de voorouders in Korea vereerd. Genealogische verslagen zijn door elke achtenswaardige familie bijgehouden sinds Korea een geschiedenis heeft. De Koreanen, die een hoge waarde toekennen aan hun afkomst, beschouwen met grote belangstelling onze leer dat onze voorvaders en de overige doden verlost kunnen worden door onze genealogische inspanning.

De grote dorst naar kennis van de Koreanen spruit voort uit een lange en rijke traditie. Heden kan men in de kerk elders slechts op zeer weinig plaatsen hoger ontwikkelde leden

tegenkomen. De Koreanen nemen de tekst „Het is voor een mens onmogelijk om in onwetendheid zalig te worden“ (LV 131:6) zeer hoog op. Zij zien in het teruggegeven evangelie de vervulling van hun gerechtvaardigde zoeken naar de volmaaktheid.

President Spencer W. Kimball heeft na een bezoek aan Seoel in zijn dagboek geschreven: „Wij constateren dat de Koreanen een razende honger hebben naar kennis en velen van hen zijn gepromoveerd. Zij zijn een zeer net en beminnelijk volk.“

De eerste Koreaanse bekeerling, Dr. Kim Ho Jik is een toonbeeld van het Koreaanse streven naar de volmaaktheid. Een vriend zei eens van hem: „Zijn rechtschapen invloed en zijn eenvoudig geloof in God was een groot licht voor het Koreaanse volk.“

Toen de zendelingen in 1956 naar Korea kwamen werden zij bijgestaan door de nieuwe Koreaanse districts-president, Dr. Kim Ho Jik. Hij is als districts-president aangesteld toen president Joseph Fielding Smith van de Raad der Twaalven op een heuvel stond en, uitzien over het door de oorlog geteisterde Seoel, Korea toewijdde voor de prediking van het evangelie van Jezus Christus. Het is waarschijnlijk geen samenloop van omstandigheden dat Azië in deze bedeling toegewijd werd voor de prediking vanaf een plaats daar vlakbij, 20 jaar later.

President Han In Sang vertelt: „Ik werd eens door een van onze nationale radio-omroeporganisaties uitgenodigd om een causerie over onze godsdienst te houden. In mijn voordracht noemde ik terloops het genealogisch werk van de kerk. Dit onderwerp ontmoette zo'n grote belangstelling dat ik nog drie maal in de gelegenheid gesteld werd om voor de radio te spreken over de kerk. Wij als Koreaanse leden voelen zeer sterk dat onze voorouders door de Here waren onderricht om genealogische familiegegevens bij te houden voor Zijn doeleinden.

Broeder Kim San, hogeraadslid in de ring Seoel, heeft zijn afstamming tot 70 generaties terug opgespoord. Hij is nu ten zeerste benieuwd of hij raakpunten vindt met bijbelse figuren. Zuster Kim Do Pil, een van onze eerste

bekeerlingen, spoorde, haar hoge leeftijd en zwakte ten spijt, haar afstamming op tot 40 generaties terug. Dergelijke goede resultaten zijn mogelijk, omdat het in Koreaanse gezinnen de gewoonte is om de genealogische gegevens vast te leggen.

Over heel de wereld is een gezin een prachtig iets, maar in Korea geldt het in het bijzonder. De Koreaanse gezinnen, die zich aan de traditie houden, wonen bijvoorbeeld bij elkaar als één grote familie, en die bestaat soms uit twee of drie generaties. Onder invloed van de westerse cultuur verandert dit snel, maar de familieband is nog heel sterk. Om deze redenen spreekt het gezinsavondprogramma dat de kerk heeft de Koreanen aan.

Drie jaar stonden de zendelingen onder leiding van president Kim, toen staatssecretaris voor onderwijs in Korea. De geest om anderen het evangelie deelachtig te laten worden dringt overal door. Het was toen in 1951 de oorlogshandelingen oplaaiden dat deze man door een medestudent aan de Cornell Universiteit in de Verenigde Staten bekeerd werd. Op 45-jarige leeftijd behaalde hij zijn doctorgraad en was hij al een vooraanstaand man in de regeringskringen van Korea. Maar wat nog zwaarder woog was dat hij dat jaar in de rivier de Susquehanna werd gedoopt, waarin Joseph Smith en Oliver Cowdery 122 jaar eerder gedoopt zijn. Hij werd de eerste bekende Koreaan die tot de kerk toetrad en hij keerde tijdens de oorlogsjaren naar Korea terug om daar tot een invloedrijke positie op te klimmen. In 1952 behoorden twee van zijn kinderen tot de eerste personen, die door Amerikaanse militairen gedoopt werden. Tegen de tijd dat hij stierf, in 1959, had hij voor anderen de weg bereid om het evangelie te leren kennen. Tot de dag van vandaag is hij de prominentste regeringsfunctionaris in Azië die heilige der laatste dagen is geworden.

Hoewel broeder Kim een zeer belangrijke regeerfunctie bekleedde, beschouwde hij zijn kerkelijke taken als van nog groter belang. Op een zondagmorgen gaf hij les in een zondagschoolklas. De president van Korea, Rhee Singman, liet zijn secretaris

met de presidentiële auto broeder Kim ophalen voor een gedachtenwisseling over een belangrijk punt. De secretaris vond broeder Kim. Deze stond voor de klas. De secretaris vroeg of hij onmiddellijk kwam. Broeder Kim zei niet mee te gaan voordat hij klaar was met de les. Toen broeder Kim uiteindelijk bij de president aankwam gaf deze hem een berisping omdat hij vertraging had veroorzaakt. Broeder Kim legde hem en de andere aanwezigen uit dat zijn taak als zondagschoolleeraar zo belangrijk was dat hij zijn les moest afmaken voordat hij aan de oproep gevolg had kunnen geven. Daarop realiseerde president Rhee zich hoeveel de kerk voor broeder Kim betekende en kerp uit: „Chalhaeso!“ „Daar heb je goed aan gedaan!“

In 1962 werd in Korea een zendingsgebied geopend met Gail E. Carr als eerste president. Deze stap volgde op een beroemd geworden bezoek van broeder Gordon B. Hinckley van de Raad der Twaalven.

Sinds er een zendingspost is is de kerk snel gegroeid. Het aantal dopen bedroeg alleen al in 1974 meer dan 900. Meer en meer treden gehele gezinnen toe. Hetgeen de kerk te bieden heeft, denk aan het genealogisch werk voor de overleden familieleden, spreekt een volk dat boven alles het gezin in ere houdt sterk aan.

Het werk breidt zich uit, met het ledental. De bezoeken van algemene autoriteiten ter gelegenheid van de interregionale conferentie hebben versneld ingewerkt. In april 1967 heeft president Hugh B. Brown bij een bezoek aan Seoel de woorden gesproken: „De tijd zal komen dat tienduizenden in dit land tot de kerk van Jezus Christus zullen toetreden en de zegeningen van het evangelie deelachtig worden, mits wij volgens de beginselen van de kerk leven.“ De vervulling hiervan zien wij steeds meer.

De Filippijnen

eilanden van Bayanihan

De republiek der Filippijnen vormt een boeiend, afwisselend eilandrijk. Geografisch strekken de 7107 tropische eilanden waaruit de Filippijnen bestaan zich uit van Japan tot Malakka, over een afstand van 1600 kilometer. Een groot gedeelte van de Filippijnen ligt in zo'n vulkanisch gebied, dat ongeveer de helft van de eilanden geen naam heeft. Er worden kleinere eilanden gevormd of weggevaagd door vulkanische werking. Een aantal grotere eilanden hebben een zeer dichte bebossing. Het klimaat is tropisch. Het oerwoud en de hoge bergen maken dat vele streken in de

Filippijnen nog niet in cultuur zijn gebracht.

Boeiend en afwisselend ziet alles er uit. Ook de bevolking is boeiend en verscheiden. Een Filippino kan van Chinese, Amerikaanse, Indiaanse, Spaanse of Japanse afkomst zijn of van gemengd ras. De sterkste invloed is die van het Maleise ras. Men kan rooms-katholiek, protestants, islamitisch of heidens zijn. Iemand kan een van de acht hoofdtalen spreken of een van de tachtig dialecten. Evenwel heersen in deze mengelmoes van oosterse en westerse culturelementen geen maatschappelijke spanningen,

maar de nationale traditie: bayanihan (samenwerking).

De bayanihan-traditie heeft tot de groei van de kerk bijgedragen. Toen broeder Gordon B. Hinckley in 1961 de Filippijnen opnieuw toewijdde voor de prediking van het evangelie heeft hij gezegd: „Wij smeken Uw zegeningen over de inwoners van dit land af, dat zij goedgezind en gastvrij zullen zijn en vriendelijk en goedgunstig jegens hen die hier komen zullen, en dat er vele duizenden zullen zijn die deze boodschap ontvangen en erdoor gezegend worden.”

Het volk werkt zo mede dat de profetische woorden van broeder Hinckley in vervulling gaan. Full-time zendelingen, die van dit land teruggekeerd zijn, rapporteren dat er nooit een deur voor hun neus is dichtgegooid. Gezinnen die hen in het geheel niet kenden hebben hen uitgenodigd om in hun huizen rijst met vis mee te eten. In Victorias begonnen de mensen „uit de lucht te vallen”, toen de zendelingen in die streek met het zendingswerk gingen beginnen. Onlangs kwam de gemeentepresident van de afgelegen stad Balitawak naar de zendingspresident in Manilla om te vertellen dat hij op de zondagsschool 35 onderzoekers had.

In de acht jaar die zijn verlopen sinds de Filippijnen zich als zelfstandig hebben afgescheiden van de „Southern Far East Mission” is de kerk ge-

groeit tot een ledental van bijna 20.000 heiligen, verdeeld over twee zendingsgebieden en een ring. Deze buitengewone groei is het resultaat van de samenwerking die de leden de zendingen bieden, volgens de hartelijke Filippijnse traditie.

Een teruggekeerde zending herinnert zich dat hij met zijn collega een dienstmeisje les had gegeven dat Mary heette. Zij sprak maar ongeveer tien woorden Engels. Zij woonde de kerkdiensten bij samen met het gezin waarin zij werkte, dat lid was van de kerk. Zij hield van de sfeer waarin de bijeenkomsten werden gehouden, al begreep zij het gesprokene niet. Aanvankelijk weigerde zij over het geloof te spreken. Toen begon het gezin liefdevol de standaardgespreken zin voor zin voor haar te vertalen. Mary begon met de hulp van die vrienden en een woordenboek het Boek van Mormon te lezen. Soms duurde het een hele dag voor zij een bladzijde door was geworsteld. Sedert haar doop heeft zij ook de Engelse uitgave van „Een wonderbaar werk en een wonder en Jezus de Christus gelezen. De bayanihan komt vooral sterk tot uiting in het gezinsleven. Een hecht gezinsleven maakt dat de banden met de kerk heel stevig zijn. De nieuwe zendingsbenadering via de gezinsavond heeft enorm veel vruchten afgevoerd op de Filippijnen. In een bepaalde streek werden meer dan 40 personen gedoopt. Dat kwam door het feit dat de leden op hun gezinsavond hun vrienden uitnodigden en hen, samen met de full-time zendingen, bekeerden.

Als Filippino's met het evangelie in contact komen, willen zij dit ook aan hun verwanten verkondigen. José Zulueta hoorde zijn neef over de mormonen praten en kwam als onderzoeker, verlegen en leergierig, maar vol vuur. Vijf weken later werd hij gedoopt, samen met zijn vrouw en zijn kind. De volgende morgen kwam hij de zendingen een merkwaardige belevenis vertellen.

„In mijn hart wist ik wel dat de kerk waar was, maar ik wilde toch op mijn bidden een antwoord, zo duidelijk als ik nog nooit had gehad. Ik had meer dan ooit, en of de Here mij wilde zeg-

gen dat hetgeen ik gedaan had goed was in Zijn ogen. Ik kreeg geen antwoord en ging verdrietig en moede- loos naar bed.”

Toen hij sliep zag hij een in het wit geklede man die hem bij zijn naam aansprak. De man wees met de vinger op hem en zei: „José, sta op van uw bed en ga op uw knieën. Dank de Here dat Hij de zendingen naar uw huis heeft gezonden.”

Broeder Zulueta vroeg aan de zendingen of zijn droom uit God was.

„Wat ging er daarna in u om?” vroegen de zendingen.

Met tranen in zijn ogen vertelde broeder Zulueta dat hij overstelpt werd door de Geest. „Mijn hart brandt in mij, en in de nacht steeg mijn liefde voor God en Zijn kerk in mijn dankgebed omhoog tot in de hemel.”

De geest van bayanihan is ook duidelijk aanwezig in de nieuwe ring, die in 1973 in Manilla werd geopend. Daar de leiders uit de gemeenten werden geroepen om de functies in de ring te vervullen, moesten de leden in de gemeenten de opengevallen plaatsen bezetten. Een waarnemer legt hun medewerking als volgt uit. „De leiders zeiden: „Zij is een enorme jeugdwerk- presidente. Waar woont zij? Zij was er eigenlijk altijd geweest, maar was toch niet geroepen voor de vorige jeugdwerkpresidente in een ringfunctie geplaatst was.”

De kweekschool en de academie leveren een frappant voorbeeld van samenwerking tussen cursisten en leerkrachten, hoe men elkaar deelge- noot maakt van evangeliekennis. Vier jaar geleden werd met 100 cursisten begonnen en met negen leerkrachten, thans zijn er over heel het land 2.000 cursisten en meer dan 100 leerkrachten. President Augusto A. Lim, president van de Ring Manilla Filippijnen nam tijdelijk ontslag als rechtskundig adviseur van een mijnbouwonderneming om zich volledig aan het lesgeven op de kweekschool te kunnen wijden. Hij werd enthousiast van de goede resultaten. De jongelui kregen een krachtiger getuigenis van het evangelie en werden op een roeping als zending voorbereid. Een van dergelijke voorbereide zendingen is broeder Reynaldo Sanches,

een geboren Filippino, iemand die gehoor heeft gegeven aan de oproep van president Spencer W. Kimball om lokaal zendingswerk te doen. Toen hij naar Silang werd overgeplaatst voegde hij zich daar bij de vier Amerikaanse full-time zendingen, die gedurende de afgelopen vijf maanden hard gewerkt hadden, maar zonder bekeerlingen te maken. Door zijn vurig enthousiasme en zijn kennis van de lokale gewoonten onderwees en doopte broeder Sanchez de eerste maand tien personen, een maand later nog acht.

Bekeringverhalen zoals dit zijn typisch in dit land, want de Here zegent het volk van de Filippijnen als dit de waarheid zoekt en zich opofferingen getroost.

Dit geldt ook voor Senin J. Pineda, die op het ogenblik eerste raadgever van de zendingspresident in Cebu City is.

Op een dag dat hij met zijn vrouw door San Fernando reed zag hij twee jonge Amerikanen. Hij stopte om te vragen of zij zending waren en toen zij bevestigend antwoord gaven nam hij hen mee naar huis. „Van verbazing lieten zij hun boeken haast uit hun handen vallen,” herinnert hij zich. Op een of andere manier kwamen in de eerste bespreking het Woord van Wijsheid en de tiendenbetaling ter sprake en broeder Pineda onderbrak de zendingen om in de aangrenzende kamer de tienden te halen die hij en zijn vrouw hadden gespaard.

De Pineda's vertellen dat zij over de tienden hadden gehoord van een protestantse sekte die eveneens door onderdompeling doopte, en de zieken met olie zalfde en de handen oplegde, zondagsschooldiensten hield en activiteiten voor de jeugd en de kinderen organiseerde

De afgelopen twee maanden hadden zij geen kerkdiensten meer bezocht. Als zijn gezin sliep had broeder Pineda iedere avond gebeden of de Here hem naar de ware kerk wilde leiden. „Ik weet nog steeds niet waar ik de woorden *ware kerk* vandaan heb,” verklaart hij.

Het aanvaarden van het evangelie was voor hem niet moeilijk, maar het kwam hem onoverkomelijk voor het

Woord van Wijsheid te moeten naleven. Hij dronk per dag zo'n zes koppen koffie en rookte drie pakjes sigaretten op. „Maar,“ zegt hij. „Nadat de zendingen die eerste les het Woord van Wijsheid hadden uitgelegd knielde ik neer om te bidden en zonder overdrijving zeg ik dat ik er even makkelijk mee op kon houden als ik neer was gekniel.“

Zeer tegen de zin van zijn vrouw werd hij vóór de tweede les gedoopt. Maar een week later volgde zij met de kinderen.

Toen was de werkelijke beproeving gekomen. Hij werd lid van het districts-presidium. Een van de grootste tabaksondernemingen op de Filipijnen bood hem een betrekking aan. Een verkoopleider reisde 80 kilometer om hem te spreken en zat de hele dag te wachten, toen broeder Pineda in het kerkgebouw het juiste antwoord probeerde te vinden. Een broeder Pineda wees de betrekking van de hand. De verkoopleider gaf iemand anders de betrekking, maar deed zijn aanbod toch weer. Deze keer was de verleiding sterker. Er zou een dochter naar de universiteit gaan, de andere kinderen kostten veel geld op school. Uiteindelijk nam broeder Pineda de betrekking aan.

„Financieel hadden we geen enkele moeilijkheid, maar gelukkig voelden we ons niet. Als er thuis maar het geringste mis ging stooft ik al op, herinnert hij zich. Hij werd er zich van bewust dat gezinsvreugde opofferingen meebracht, minder geld, de auto wegdoen, minder onderwijs voor een paar kinderen en een stap terug in de ogen van vrienden en verwanten. „Ik nam ontslag, omdat ik mijn getuigenis van het evangelie niet kwijt was.“ Het hele gezin spande zich gezamenlijk in om zich aan de nieuwe situatie aan te passen. De dingen waren net zo moeilijk als hij had voorzien, alleen bleef het mogelijk de kinderen op dezelfde scholen te laten. „Maar ik heb geen spijt en mijn gezin en ik zijn gelukkig en dankbaar, dat ik ontslag heb genomen.“

Door de inspanning van zulke mensen groeit de kerk. En, zoals president Carl D. Jones van het Zendingsgebied Cebu City Filipijnen zijn

medezendingen nederig op het hart heeft gedrukt: „Wij hebben maar een klein veld geogost en er zijn er nog veel meer aan de beurt, die, zoals in LV 4:4 beloofd wordt, reeds wit zijn om te oogsten.“

Hongkong (vervolg van blz 10)

hebben voorts grond gekocht om een districtscentrum te bouwen. De gemeenten en districten die aanvankelijk onder leiding van Amerikaanse zendingen stonden, worden nu door lokale leden geleid. Sinds kort is er in iedere gemeente een ouderlingenquorum. In Hongkong werken zeventien full-time Chinese zendingen en een veel groter aantal districtszendingen.

Mogelijk is ook de neiging om het gebied van Hongkong te verlaten aan het veranderen. Veel leden beginnen zich te bedenken, zoals een broeder het onder woorden bracht: „Ik ben als Chinees geboren en heb ook een reden Chinees te zijn. Ik kan God het beste dienen door hier in Hongkong te blijven en mijn lokale broeders te dienen.“

Terwijl de kerk in Hongkong voortgaat in ledental en kracht wordt de verklaring, die broeder Ezra Taft Benson in 1970 aflegde, waargemaakt. Hij zei dat dit de tijd is, waarop de boodschap van het evangelie in dit gedeelte van de wereld zal worden ontvangen. „Volgens de tijdsplanning des Heren staat de deur nu open.“

Japan (vervolg van blz 25)

kunnen evenwel een veel diepere en oprechtere manier vinden om hun voorvaders een eerbewondering te betuigen. Die manier is gelegen in de dagelijkse heiliging van de familiebanden waarop het evangelie zo hamert, het verzegelen van het gezinsverband voor tijd en alle eeuwigheid en het verzamelen van de genealogische gegevens omtrent hun doden.

Door zichzelf als kinderen van God te beschouwen, als letterlijke nakomelingen van een goddelijk wezen naar wiens beeld en gelijkenis zij lichame-

lijk en geestelijk zijn geschapen, kunnen de Japanse leden van de kerk zichzelf niet alleen zien in dezelfde harmonie als waarin in hun tuinen de rotsen en heesters zich bevinden, maar ook als de scheppers van deze tuinen — waarin zijzelf hard moeten werken en waar niet voor hen wordt gewerkt. Zij kunnen zichzelf zien in hun ware verhouding tot aarde en hemel, als goden in een embryonale periode, die ten doel heeft dat de essentie van het leven wordt omgevormd tot zich steeds meer schoonheid en waarheid aftekening, hetgeen bereikt wordt door harmonieuze gehoorzaamheid aan de wetten die hun Vader en Schepper in het gehele universum toepast.

Wij in Japan staan nog maar aan het begin. Als de grootse leer van de mormoonse kerk beter bekend zal worden en door het Japanse volk beter zal worden begrepen, zal het potentieel van de kerk in Japan en in heel Azië onbepert van omvang zijn. In duizenden getuigenissen worden we verzekerd dat in het land van de rijzende zon de kerk aan het groeien is en in deze getuigenissen ligt de belofte verankerd voor de grote toekomst.

(vervolg van blz 2)

Christus leeft. Ik weet dat Hij ons liefheeft. Ik weet dat Hij ons inspireert. Ik weet dat Hij ons leiding geeft. Ik weet dat Hij zeer bedroefd te moede kan zijn als wij het pad verlaten dat Hij zo duidelijk heeft aangegeven en begaanbaar heeft gemaakt.

En ik geef u dit getuigenis in de naam van Jezus Christus, onze Meester. Amen.

Taiwan (vervolg van blz 12)

dens de crisis in 1949 leidde, behield zijn leiderschap tot zijn dood in april 1974.

Het culturele en het politieke klimaat zijn slechts twee vraagstukken waartegenover de kerk zich heden ten dage ziet gesteld. Er zijn er nog meer, alle geheel verschillend van die waarmee de eerste zendingen te kampen hadden. Toch hebben de leden op Taiwan hoge doelstellingen: meer leiders, de

Bijbel: een nieuwe keuze

In de uitgave van september hebt u kunnen lezen dat de Kerk met ingang van 1 september 1975 de **Nieuwe vertaling** (afgekort: NV) van het Nederlandsch Bijbelgenootschap als officiële bijbel heeft ingevoerd. De foto symboliseert de overgang van **Statenvertaling** (afgekort: SV) naar Nieuwe vertaling: het antieke, massieve exemplaar van de SV is gesloten, het zakbijbeltje met de NV ligt open.

Hebben we met de NV een betere bijbel dan met de SV? Dat hangt er maar van af welke maatstaven we aanleggen.

organisatie van een ring, toenemend tempelwerk, verdere activering van de leden, en voortzetting van het zendingswerk onder een bevolking van bijna 16 miljoen. De benadering van broeder Chang Cheng Hsiang is typerend voor de wijze waarop de heiligen in Taiwan de toekomst zien: „Ik geloof dat het zendingswerk in Taiwan altijd zal bloeien en groeien. God zal altijd zorgen voor het Chinese gebied van Zijn kerk. Ik bid dat zowel de zendingen als de leden in Taiwan zullen voortgaan een goed geloof en veel weerstandsvermogen te ontwikkelen.”

Willen we een alom verbreide, in begrijpelijk Nederlands geschreven bijbel, dan komt van beide alleen de NV in aanmerking. Willen we een bijbel die het dichtst bij de Geautoreiseerde Versie van 1611 staat, die in de Kerk de officiële Engelse bijbel is, dan biedt de SV zich aan. Willen we een bijbel die redelijk getrouw de originele tekst weergeeft in eenvoudig, modern Nederlands, dan is de **Willibrordvertaling** (afkort: WV) de aangewezen bijbel. Hiermee heb ik drie bekende Nederlandse bijbelvertalingen genoemd. Ook de **Petrus-Canisiusvertaling** (afkort: PC) is in prettig Nederlands gesteld, maar er is vrij moeilijk aan te komen. **Groot Nieuws voor U** bevat alleen het Nieuwe Testament en is dus geen bijbel. Bovendien wemelt deze vertaling van interpretaties die niet in overeenstemming zijn met onze leer. Hieronder kunt u enkele bekende teksten vergelijken in de SV, PC, NV en WV. Enige verschillen zijn te wijten aan het gebruik van verschillende grondteksten.

God besluit Adam een vrouw te geven (Gen. 2:18). Alleen de SV geeft de bedoeling, „de vrouw is voor de man een hulp die hem gelijkwaardig is”, weer, maar in ongenietbaar, onecht Nederlands.

SV	PC
Het is niet goed, dat de mens alleen zij; Ik zal hem een hulpe maken, die als tegen hem over zij.	Het is niet goed voor den mens, dat hij alleen blijft. Ik zal dus een hulpe voor hem maken, die hem past.

NV	WV
Het is niet goed, dat de mens alleen zij. Ik zal hem een hulp maken, die bij hem past.	Het is niet goed dat de mens alleen blijft. Ik ga een hulp voor hem maken die bij hem past.

God zegt Eva de straf voor haar ongehoorzaamheid aan (Gen. 3:16). De WV heeft met „zwaar maken” het juiste woord getroffen; de andere impliceren dat er al lasten in het vooruitzicht gesteld waren.

SV	PC
Ik zal zeer vermenigvuldigen uw smart, namelijk uwer dracht;	De lasten uwer zwangerschap zal ik bezwaren.

NV	WV
Ik zal zeer vermeederen de moeite uwer zwangerschap;	Zeer zwaar zal ik maken de lasten van uw zwangerschap.

Jacobs zegen aan Jozef (Gen. 49:22). De PC past het beste bij uitleg van onze Kerk.

SV	PC
Jozef is een vruchtbare tak, een vruchtbare tak aan een fontein; elk der takken loopt over den muur.	Een jonge vruchtbare boom is Jozef, Een jonge vruchtbare boom aan de bron: Zijn ranken klimmen over de muur.

NV	WV
Een jonge vruchtbare boom is Jozef, een jonge vruchtbare boom aan een bron; zijn takken stijgen boven den muur uit;	Een jonge stier bij een bron, die door de heiling van zijn graaswei breekt.

Jobs overtuiging van het bestaan van de Verlosser (Job 19:25). De PC en de WV staan dicht bij de uitleg van onze Kerk. De SV en de NV zijn onbegrijpelijk.

SV	PC
Want ik weet: mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan;	„Ik weet, dat mijn Verlosser leeft, En ten leste op de aarde verschijnt;

NV	WV
Maar ik weet: mijn Verlosser leeft en ten laatste zal Hij op het stof optreden.	Want ik weet, ik ben er zeker van: mijn Verdediger leeft, tenslotte zal Hij deze wereld binnentreden.

Jesaja's visioen van Christus in de sterfelijkheid (Jes. 53:3). De SV slaat de plank geheel mis met het woord „verzocht”. De NV en de WV impliceren dat Christus vaak ziek is geweest, hetgeen verder geen schriftuurlijke grond heeft. De PC komt met de Geautoriseerde Versie overeen.

SV	PC
een Man van smarten, en verzocht in krankheid	Man van smarten, met lijden bezocht:

NV	WV
een man van smarten en vertrouwd met ziekte,	man van smarten, met ziekte vertrouwd,

Het lied van de engelen aan de herders bij Christus' geboorte (Lk. 2:14). Het verschil tussen „welbehagen” en „goede wil” (Engels: „goodwill”) is niet wezenlijk, maar het gaat erom dat deze eigenschap van God uitgaat (SV, NV en WV) en niet van de mens (PC). De SV volgt bovendien een andere grondtekst dan de andere drie.

SV	PC
Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen.	Glorie aan God in den hoge, En vrede op aarde onder de mensen van goede wil!

NV	WV
Ere zij God in den hoge, en vrede op aarde bij mensen des welbehagens.	Eer aan God in den hoge en op aarde vrede onder de mensen in wie Hij welbehagen heeft.

Het vers dat Joseph Smith ertoe bracht tot God te bidden (Jac. 1:5). Hier zijn geen wezenlijke verschillen.

SV	PC
En indien iemand van u wijsheid ontbrekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt, en zij zal hem gegeven worden.	Komt iemand van u dan wijsheid te kort, hij vrage ze aan God, die ze aan allen verleent, eenvoudigweg en zonder verwijt; dan zal ze hem geschonken worden.

NV	WV
Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daar om, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.	Schiet iemand van u te kort in wijsheid, dan moet hij haar vragen aan God, en zij zal hem gegeven worden, want God geeft aan allen, zonder voorbehoud en zonder verwijt.

Jacobus' ervaring met het gebed (Jac. 5:16). De NV verduistert de ware bedoeling. De andere drie verschillen niet wezenlijk, maar de WV is het modernste, het eenvoudigste.

SV	PC
een krachtig gebed des rechtvaardigen vermag veel.	Veel vermag het krachtdadig gebed van een rechtvaardige.

NV	WV
Het gebed van een rechtvaardige vermag veel, doordat er kracht aan verleend wordt.	Het vurig gebed van een rechtvaardige vermag veel.

De zogenaamde abortus-provocatus-tekst (Ex. 21:22) citeert ik hier wegens zijn lengte niet, maar hier volgen de conclusies:

SV	PC
Iemand die een zwangere vrouw en/of haar vrucht dodelijk letsel toebrengt, verdient de dood, m.a.w. het doden van de vrucht is moord en vereist de doodstraf.	De PC is dubbelzinnig en laat beide interpretaties toe: die van SV aan de ene, en die van NV en WV aan de andere kant.

NV	WV
De NV voegt het woord „ander” toe, dat er in het origineel niet is, en laat de tekst alleen nog spreken over dodelijk letsel toebrengen aan de zwangere vrouw, m.a.w. het doden van de vrucht vereist een boete.	De WV spreekt over miskraam (waarvan in het origineel in het geheel geen sprake is) en het toebrengen van dodelijk letsel aan de vrouw alleen, m.a.w. het doden van de vrucht vereist een geldboete.

Bovenstaande teksten zijn natuurlijk te weinig in aantal om ermee een waardeoordeel over de bijbelvertalingen te kunnen vellen. Alle vier zijn goed, zonder meer. De taal van de SV wordt niet meer begrepen, daarom exit SV. De taal van de NV en de PC is in geringe mate verouderd, maar de PC bevat veel commentaar in voetnoten en inleidingen, daarom exit PC. De taal van de WV is modern, maar ook deze bijbel bevat veel commentaar in voetnoten en inleidingen, daarom exit WV. Ons is de NV gebleven.

Poulo Stolp

Margriet Heijdeman op zending

Geliefde broeders en zusters, Tientallen keren iedere week vertellen wij de mensen: „Nee, wij komen u niet overtuigen. Wij willen niet dat u op ons gezag de boodschap aanneemt. U moet ons niet op onze woorden geloven. Wij komen u kennis geven, en hopen dat u die belangrijk genoeg vindt om zelf te onderzoeken of die waar is.

Zo blijft het altijd. Voortdurend krijgen wij als leden van de kerk nieuwe kennis, nieuwe aanwijzingen, nieuwe richtlijnen. Onze taak blijft niet klakkeloos te accepteren, maar te studeren, te onderzoeken, te overwegen, te bidden en te beproeven, om te ontdekken of ze waar zijn.

De reden dat ik op zending ben is niet dat de kerk van Jezus Christus op aarde bestaat, niet dat het Boek van Mormon waar is, niet dat er een profeet leeft. De enige reden dat ik op zending ben is, dat ik zelf weet dat deze dingen waar zijn. En dit getuig ik tot u in de naam van Jezus Christus. Amen.

Margriet Heijdeman
Zendingsgebied Antwerpen België
Provinciestraat 92
B 2000 Antwerpen

Gemeente Haarlem deel van Ring Den Haag

DOOR BROEDER H. VERNES
Ringadministrateur

De gemeente Haarlem is deel van de Ring Den Haag (Holland) geworden.

Tijdens een avondmaalsvergadering hebben de leden van de gemeente Haarlem het voorstel om als gemeente deel te gaan uitmaken van deze ring eenparig ondersteund.

Dit bijzondere voorval vond plaats nadat op gezamenlijk voorstel van de zendings- en de ringpresident in kwestie het Eerste Presidium van de kerk toestemming voor deze wijziging had verleend.

Voor de vergadering waren, behalve de Haarlemse leden, uitgenodigd het zendings- en districtspresidium, het ringpresidium, de leden van de hoge raad en de hoofden van de ringhulporganisaties. In totaal zes sprekers voerden het woord, afgewisseld door prachtig gezang van het gemeentekoer.

De sprekers uit het zendingsgebied betreurden dat de gemeente Haarlem naar de ring is overgegaan en hoopten anderzijds dat Haarlem op de weg van zijn duidelijke groei

Ina en Adri Piket op zending

Het is ongelofelijk, maar helaas is het waar dat er al vier maanden voorbij zijn van onze zending. Jammer, dat de tijd zo snel gaat, want veel te gauw is zo iets fijns voorbij.

We zijn erg gelukkig door een gezalfde des Heren geroepen te zijn om het evangelie te verkondigen aan onze medebroeders en -zusters. Het is soms niet eenvoudig, maar er zijn zoveel vreugdevolle momenten, dat die moeilijke ogenblikken beslist zijn weg te cijferen.

Het zendingswerk is een fantastisch werk en in deze tijd, waarin de „grote oogst“ wordt binnengehaald, is het vol rijke beloning om in de wijngaard te werken. Het is fijn om te zien hoe je broeders en zusters met ontzag naar je getuigenis luisteren en even later samen met je neerkielen om hun Vader te vragen om hun ook zo'n gevoel te geven.

Het is fijn om de hele dag te mogen werken in zo'n geest. Nog nooit tevoren hebben we ons zo sterk gerealiseerd dat onze hemelse Vader ons werkelijk ieder moment van de dag gadeslaat en dat Hij ons helpt zodra wij zijn hulp nodig hebben. Wij kunnen tot u getuigen dat het werkelijk het verlangen van onze hemelse Vader is dat wij allen meewerken aan zijn plan om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van al

onze broeders en zusters tot stand te brengen. Natuurlijk, iedereen krijgt de onsterfelijkheid, maar wij, broeders en zusters, kunnen anderen de weg tonen, die naar dat eeuwige leven leidt. Dat zijn wij verplicht en wij kunnen tot u getuigen dat u alleen dan die volheid van vreugde zult voelen, als u uw geluk, het evangelie, deelt met anderen.

Wij voelen ons zeer gelukkig in onze zendingsgebieden en zijn dankbaar dat onze hemelse Vader ons toestaat om nog veertien/twintig maanden te werken. Wij zijn ook zeer dankbaar voor uw vriendschap; als er iets is dat wij hier voor u kunnen doen, dan moet u het ons beslist laten weten.

Hartelijke groeten!
Elder Adri Piket
England North Mission
„Rossett Green“
Rossett Green Lane
Harrogate HG2 9LL
Yorkshire
Engeland

Ina Piket
Zendingsgebied Antwerpen België
Provinciestraat 92
B 2000 Antwerpen
België

zal blijven voortgaan, tot zegen van de leden van die gemeente.

De ringpresident vindt het een voorrecht om een sterke gemeente als Haarlem bij de ring te krijgen. Hij dankt degenen die de gemeente op dit hoge peil hebben gebracht. Hij geeft zijn getuigenis, dat hij zeker weet dat deze gebeurtenis een gevolg is van een openbaring die president Kimball heeft ontvangen. Vervolgens wijst hij erop dat het de bedoeling van de Here is om over de gehele aarde ringen van Zion te vestigen. Door die uitbreidende organisatie verandert er dan wel eens iets op bestuurlijk gebied, maar het belangrijkste, het evangelie, verandert niet. Tenslotte spoort hij de leden van Haarlem aan om alles te doen wat in hun vermogen ligt om de Here te dienen. Dan zal er grote vreugde zijn.

In de slottoespraak memoreert de regionale vertegenwoordiger van de Twaalven, president de Jager, de grotere verantwoordelijkheid die door het overgaan naar de ring op de schouders van de leden in Haarlem is komen te rusten. Het overgaan is een teken van vooruitgang en zal ingrijpen in het persoonlijke leven van de leden.

De vergadering werd bijgewoond door 127 personen, waarvan 60 Haarlemse leden.

